

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ "Ἐστίας",

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β' καὶ γ' ἔτους εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγεῖα ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματῶσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΔΗΛΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

7 Ὁδὸς Μουσῶν καὶ Νίκης 7

Πλατεῖα Συντάγματος.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτῶν ἡμερῶν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὁ Ἰησοῦς τὴν ἐσπέραν τῶν Χριστουγέννων. — Τὸ κάλλος τῶν παιδῶν κατὰ τὴν παιδαγωγίαν (ὑπὸ κ. Εἰρήνης Οἰκονομίδου). — Περικοπαὶ ἐκ τοῦ συγγράμματος «Ὁ Ἑρμῆς τοῦ Πραξιτέλους ὡς παιδαγωγός», τοῦ κ. Α. Φιλαδελφείου. — Ὁ χειμὼν καὶ τὰ βῆσανά του. — Προφυλακτικὰ κατὰ τοῦ χειμῶνος μέτρα (ὑπὸ κ. Ἀγνῆς Μίτς, ἰατροῦ). — Τὸ Δένδρον τοῦ Κυριακοῦ Σχολείου. — Ἐκθεσὶς γυναικείων ἀμφιέσεων. — Ποικίλα. — Εἰδοποιήσεις. — Συμβουλί. — Συνταγή. — Ἐπιφυλλίς.

Ο ΙΗΣΟΥΣ

ΤΗΝ ΕΣΠΕΡΑΝ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

Ὁ οὐρανὸς ἀσύννεφος, γαλήνιος, ἡσυχος, ὁμοίαζε πρὸς μέγαν ἐκ κυανῆς πορσελάνης θύλον, ἐφ' οὗ ἡ σελήνη προέβαλλε τὴν στρογγύλην καὶ ὠχρὰν γλαστὴν ὄψιν τῆς. Ἡ χιῶν ἐκάλυπτε τὰς στέγας τῶν οἰκιῶν καὶ ἡ πόλις ὅλη, φρίσσουσα ὑπὸ τὴν βαμβακίην στρωμνὴν τῆς, ἐλούετο εἰς κύματα φωτὸς ἀργυροῦ μεταλλικοῦ καὶ ὑποκυάνου, ἐνῶ διεγράφοντο αἱ κωνοειδεῖς στέγαι τῶν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους σκοτεινῶν σκιῶν τῶν ὑψηλῶν οἰκιῶν.

Καὶ διὰ τοῦ πολυπλόκου δαιδάλου τῶν λευκῶν τούτων καὶ ἡσυχῶν ὁδῶν, ὁ Ἰησοῦς ἐβάδιζε ταχέως, βυθίζων ἐν τῇ χιῶνι τοὺς ψυχροὺς γυμνοὺς πόδας του, εἰς οὓς τὸ ψῦχος εἶχε προσδόσει χρῶμα ρόδινον. Ἦτο ἡ ἐσπέρα τῶν Χριστουγέννων. Ὁ γλυκὺς Σωτὴρ ἡμῶν δὲν εἶχε κατέλθει τὴν παγετώδη ἑκείνην νύκτα ἐπὶ τῆς γῆς χάριν τῶν ὑπὸ τὰ ἀγνά καὶ λευκὰ παραπετάσματα τῶν κοιμωμένων παιδιῶν. Τὴν περὶ αὐτῶν φροντίδα εἶχεν ἀναθέσει εἰς τοὺς περωτοὺς ἀγγέλους του. Τὸν νοῦν του ἀπησχόλει σκέψις σοβαρὰ καὶ τὸ μέτωπόν του ἦτο ἤδη σύνοφρον. Ἐγχευσα, διενοεῖτο, καὶ τὴν τελευταίαν ρανίδα τοῦ αἵματός μου, ἵνα διδάξω εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὴν ἀγάπην. Ὁ σπῆρος, ὃν ἐσπείρα, ἀπέδωκεν ἄρα καρπὸν; καὶ θὰ εὕρω ἄρα μεταξὺ αὐτῶν μίαν μόνην καρδίαν, ἀληθῶς ἀγαπῶσαν καὶ ἀφωτισωμένην, ἱκανὴν νὰ θέσῃ τὴν ἀγάπην τῆς ὑπερθεῖν πάσης δοκιμασίας καὶ νὰ ἀγαπήσῃ οὐχὶ δι' ἑαυτήν, ἀλλὰ διὰ τὸ πρόσωπον, ὅπερ ἀγαπᾷ. Ἐὰν εὕρω τοιαύτην ὑπαρξίν, θὰ τὴν θέσω ὑπερθεῖν πάντων τῶν ἀγαθῶν καὶ δικαίων, διότι ἡ ἰσχυρὰ, ἀκα-

τάβλητος καὶ γενναία ἀγάπη εἶνε ἡ μόνη ἀρετὴ, ἣν ὑπὲρ πάντων ἄλλων τιμῶ.

Με τοιαύτας σκέψεις ὁ Ἰησοῦς εἶχεν ἀφήσει τὴν ἐσπέραν ἐκείνην τὸν παραδείσον τοῦ πατρὸς του, ἵνα κατέλθῃ ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἀπὸ τῆς πρώτης τῆς νυκτὸς ὥρας ἀνεζήτει ἀνὰ τὰ πολυτελῆ μέγαρα καὶ τὰς πτωχὰς καλύβας, παντοῦ ἔνθα ὑπῆρχε συνάνθησις ἀνθρώπων, ἀνὰ τοὺς ναοὺς, παρὰ τὴν λαμπρῶς πεφωτισμένην φάτην, τὴν ἐκλεκτὴν καρδίαν, ἣν ἡ ψυχὴ του ἐπόθει νὰ εὐλογῆσῃ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην. Φεῦ! οὐδὲν ἄλλο εὗρεν ἢ ἀγάπην χωρὶς δύναμιν, στοργὴν χωρὶς θάρρος, φιλίαν χωρὶς ἀφοσίωσιν.

Καὶ τὸ μεσονύκτιον ἐπλησίαζε καὶ ὁ Ἰησοῦς ὄφειλε νὰ ἐπιστρέψῃ πλησίον τοῦ πατρὸς του. Ἀποθεαρρυσμένος ἤδη, ἐξηκολούθει νὰ βαδίζῃ ἀνησύγως πρὸς τὴν ἀγνὴν καὶ αἰθεριώδη ἐκείνην νύκτα, διὰ μέσου τῆς σιωπηλῆς καὶ φανταστικῆς πόλεως, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἡ φιλοσκώμμων σελήνη ἔχυνεν ἄπλετον τὸ ψυχρὸν φῶς τῆς. Ἐβάδιζε μετὰ δισταγμοῦ, φοβούμενος μὴ ἡ παρούσα του πτοήσῃ τὴν σιγὴν ἐκείνην καὶ ἀπενίξων τοὺς ἀστέρας, οἵτινες ἐφαίνοντο μελαγχολικοί, διότι ἐφώτιζον τὴν ἐπίπονον καὶ θλιβερὰν ἐκείνην πορείαν του. Ἐβάδιζε, καὶ αἴφνης, ὡς τὴν ἄλλην ἐκείνην νύκτα ἐν τῷ «Δάσει τῶν Ἑλαῶν», ἔστη καὶ ἔκλαυσε πικρῶς, σκεπτόμενος τὴν σκληρότητα τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας.

Δύο μόνον δευτερόλεπτα ἠδύνατο εἶτι νὰ μείνῃ ἐπὶ τῆς γῆς καὶ μετὰ τὴν ψυχὴν περιλίπον ἀπεμακρύνετο ἤδη τῆς πόλεως. Αἴφνης μικρὰ, χιονοσκεπὴς κολύβη εἴλκυσε τὴν προσοχὴν του. Ὅπῃ τετραγώνως, κακῶς περικλειομένη διὰ φύλλων χάρτου, ἄφριε νὰ διαφαινηθῆι φῶς ἀσθενὲς καὶ ἀμυδρόν. Με βῆμα βραδύ ὁ Ἰησοῦς προῦχώρησε μέχρι τῆς θύρας, ἥτις, κακῶς κεκλεισμένη, ὑπεχώρησεν εἰς τὴν πρώτην ὄθησιν.

Τὸ ἐσωτερικὸν τῆς καλύβης ἀπέπνεε μεγίστην ἔνδειαν. Ἐν λιθοκτίστῳ ἐστία ἔκαιον μετ' ἐλαφρὸν ψιθυρισμὸν δαυλοὶ ξύλων, ὧν αἱ φλόγες ἀπέτέλλουν τὸν μοναδικὸν τῆς οἰκίας φωτισμὸν. Ἐπὶ κλίνης ἔκειτο νέος ἀνὴρ, ἰσχνός, ὠχρός, ἐτοιμοθάνατος. Παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν του, κύπτουσα ἐπὶ τοῦ προσώπου του καὶ

προσπαθούσα να τον θερμάνη δια της πνοής της, ήτο γυνή εξαισίου κάλλους, ήν όμως αί θλίψεις και τὰ δάκρυα είχαν προώρως μαράνει.

Ο Ίησους, ως καρδιονόστος, ανέγνω πάραυτα εις τὸ μέγα βιβλίον τῶν καρδιῶν :

— Ἡμεῖς πλουσία, ἀγνή και εὐτυχία. Ἐνυμφεύθη τὸν ἄνθρωπον τοῦτον, ὅστις με ἐπρόδωκε, με ἔβασανισε και με ἐγκατέλειπεν. Ἐγένετο παραιτίος τῆς καταστροφῆς τοῦ οἰκογενειακοῦ μου πλοῦτου και τοῦ θανάτου τῶν ἀγαπητῶν γονέων μου. Ἐπαίξην ἐν τῷ χαρτοπαιγνίῳ και τὴν τελευταίαν δραχμὴν τῆς πατρικῆς περιουσίας μου. Ἐπάσχον, ἐπόνουν, ἐλυπούμην δι' αὐτὸν και ὄχι δι' ἐμέ. Ἐφυγε, μακρὰν τοῦ κόσμου καταδιωκόμενος, δυστυχῆς και παρὰ πάντων ἐγκαταλελειμμένος. Τὸν ἠκολούθησα εις τὴν ἔρημον ταύτην καλύβην και θὰ ἤμην εὐτυχῆς, ἐὰν ἠδυνάμην νὰ παρατείνω τὴν ζωὴν του ἀντι τῆς ἰδικῆς μου. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν με ἀγαπᾷ.

— Και λυπεῖσαι, διότι δὲν σε ἀγαπᾷ ; ἠρώτησεν ὁ Ἰησους τὴν μεγάλην ἐκείνην καρδίαν. Κλαίεις διὰ τὸν κατασυντριβέντα ἔρωτά σου, διὰ τὴν τόση προώρως ἐκμηδενισθεῖσαν ὑπαρξίν σου;

— Ὅχι! Κλαίω διὰ τὴν δυστυχίαν του, κλαίω τὴν ζωὴν του, τὴν τιμὴν του, τὸ κάλλος του, τὴν νεότητά του.

— Καὶ ἐξακολουθεῖς νὰ τὸν ἀγαπᾷ;

Μὲ μειδιάμα μελαγχολικὸν ἐκείνη ἀπήντησεν :

— Ὡ! ναι! ὑπὲρ ποτε ἄλλοτε τὸν ἀγαπῶ δυστυχῆ και ἔνοχον.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐσήμανε μεσονύκτιον εις πάσας τὰς ἐκκλησίας τῆς πόλεως και κωδωνοκορουσία μελωδικὴ ἐξέπεμπεν ἀνά τὰς λευκὰς στέγας τοὺς ἀργυροὺς στόνους της. Νέφος ἐκάλυψε τὴν σελήνην και ἐν μιᾷ στιγμῇ πέπλος σκιερὸς ἐφάνη κυματίζων ὑπὲρ τὸν ὄριζοντα. Ὁ Ἰησους συγκεκινημένος, ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὴν νεαρὰν γυναῖκα.

— Εἶσαι ἀδελφή μου ἐν τῷ πόνῳ, εἶπεν. Ἔσο τοιαύτη και ἐν τῇ χαρᾷ. Και ἀπεκάλυψεν αὐτὴν τὴν μόνην κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην καθαράν και ἀσύννεφον γωνίαν τοῦ οὐρανοῦ, ἣν προώριζε διὰ κατοικίαν της ἐν τῇ αἰωνιότητι.

Ἐκτοτε αἱ ἐγκαταλειμμένα, αἱ δυστυχεῖς, αἱ προδοθεῖσαι γυναῖκες ἀντλοῦσιν ὑπομονὴν και δύναμιν ἐκ τῆς μικρᾶς ἐκείνης γωνίας τοῦ οὐρανοῦ, ἣν ὁ Χριστὸς ἀπεκάλυψεν αὐταῖς κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς γεννήσεώς του.

ΤΟ ΚΑΛΛΟΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΑΝ

Εἰ και ἡ χάρις εἶναι κοινὴ εις πάντα σχεδὸν τὰ παῖδια, ἐν τούτοις ὑπάρχουσι τινα, φέροντα ἀπὸ τῆς πρώτης τρυφερᾶς ἡλικίας τὴν εὐγενῆ σφραγίδα τῆς καλλονῆς, τῆς ὑπὲρ γινόμενης εις τὸ μέλλον σταθερὸν κράτος και ἀκαταμάχητον θέλητρον, ἰδίως παρὰ τοῖς κορασίοις, τοῖς φυτωρίοις τούτοις τοῦ, κατ' ἐξοχίαν, καλουμένου ωραίου φύλου. Ἐπειδὴ δὲ ἐπεκράτησε νὰ θεωρῆται παρὰ τῇ γυναικί, πρὸ πάντων, ὡς ἰδιόζων, εἰ μὴ τὸ ἰδιαίτητον τῶν προσόντων, τὸ κάλλος, διὰ τοῦτο κυρίως ἐν τῇ διαπαιδαγωγίῃ τῶν κορασίων λαμβάνομεν ὑπ' ὄψει τὸ φυσικὸν τοῦτο χάρισμα.

Ἦθελεν εἶσθαι αὐτόχρομα ἀπειροκαλία νὰ παρίδῃ τις τὴν φύσει ἐνυπάρχουσαν δύναμιν ἐν τῷ γοήτρῳ τῆς καλλονῆς, ἣθελεν εἶσθαι ἀρνήσεις τοῦ θεοῦ συναισθήματος τοῦ καλοῦ, τοῦ φωλευόντος ἐν τῇ ψυχῇ παντὸς μεμορφωμένου και ἀνεπτυγμένου ἀνθρώπου. Διότι τί ἄλλο εἶναι ἡ καλλονὴ, εἰμὴ ἡ ἐντέλεια και ἡ ἀρμονία τοῦ σχήματος ἐν τῇ ἀρίστη και ὑγιεστάτῃ ἐκφάνσει τῆς ζωῆς ;

Ἀκριβῶς όμως, ἔνεκεν αὐτοῦ τοῦ θαυμασμοῦ και τῆς λα-

τρείας, ἣν ἐξεγείρει τὸ φυσικὸν κάλλος, ἀποβαίνει πλειστάκις ἐπικίνδυνον εἰς τὴν ἠθικὴν τελειοποίησιν τοῦ μικροῦ ὄντος, τοῦ ὁποῖου ἡ παιδαγωγία καθῆκον ἔχει ν' ἀναπτύξῃ τὰς πνευματικὰς δυνάμεις και τὰς χάριτας τοῦ φυσικοῦ.

Ἡ ματαιότης, ἡ αὐταρέσκεια, ὁ ἐγωϊσμός πολλῶν ωραίων γυναικῶν (ἐνίοτε δὲ και ἀνδρῶν) και τὰ ἐκ τῶν ἐλαττωμάτων τούτων προερχόμενα δυστυχῆματα εἶναι ἀποτελέσματα τῆς κακῆς ἀγωγῆς μᾶλλον, ἢ ἀναγκαίως συνέπεια τοῦ ἐξόχου δώρου, δι' οὗ ἐπλούτισεν αὐτὰς ἡ μήτηρ φύσις, καθότι ἀπαντῶσι πολλάκις πρόσωπα, γοητεύοντα και ἀληθῶς κυριαρχοῦντα διὰ τοῦ διπλοῦ θελήτρον τῆς φυσικῆς και ἠθικῆς καλλονῆς.

Ἀν ἡ διαπαιδαγωγίσις τῶν μικρῶν ἦται ἐν γένει ἐπίπονος και ἀκανθώδης, ἡ ἀγωγή τῶν ωραίων κορασίων ἀποβαίνει διττῶς δύσκολος, ἔνεκα τῆς ἐξωτερικῆς ἀντιδράσεως, ἣν ἐπὶ τοῦ παιδίου ἀσχεῖ ὁ κύκλος τῶν οἰκείων και γνωρίμων διὰ τῶν ἐμπαιθῶν θωπεϊῶν και τῶν ἀκαίρων ἐκφράσεων θαυμασμοῦ, ὡς πρὸς τὸ κάλλος τῆς μικρᾶς πλαγῆς ;

Δυστυχῶς, οὐχὶ σπανίως ἀπαντῶσι, και μητέρες εἶτι, ὅπως ἀφρόνως και ἀπροκαλύπτως τὴν εὐμορφίαν τῶν κορασίων των ἐκθειάζουσαι και οἰκοδομοῦσαι ἐπὶ τῶν πολλάκις ὑπὸ τὸν φακὸν τῆς μητρικῆς φιλαυτίας μεγεθυνομένων αὐτῶν θελήτρων ἐναερίους πύργους διὰ τὸ μέλλον αὐτῶν και τὴν ἐν τῇ κοινωνίᾳ εὐδοκίμησιν των. Οὕτω δὲ πᾶσαν τὴν προσοχὴν αὐτῶν ἐπιστῶσαι μετ' ἐξόχου μερίμνης μόνον περὶ τὴν ἐξέλιξιν και τελειοποίησιν τῶν σωματικῶν χαρισμάτων τῶν θυγατέρων των, παραβλέπουσιν ἐντελῶς τὴν ψυχικὴν μόρφωσιν. Καὶ ἐξαιρουσαι πᾶν, ὅτι λάμπει και θαμβῶ ἐκ πρώτης ὄψεως ἐν τῇ ἀγωγῇ τῶν νεανίδων, προετοιμάζουσι δι' ἐαυτὰς και τὰς φιλότατας των μυρίας ἀπογοητεύσεις και θλίψεις, οὐχὶ δὲ σπανίως και τὴν μοιραίαν καταστροφὴν τῶν θυμάτων τῆς φιλαρεσκείας και τοῦ ἐγωϊσμοῦ των.

Εἰς ἀντίθεσιν τούτων, ἔτεροι μητέρες ἐν τῇ εὐσεβεῖ και φιλοστόργῳ αὐτῶν φροντίδι ὑπὲρ τῆς ἀληθοῦς μορφώσεως και εὐτυχίας τῶν τέκνων των, ζητοῦσι διὰ παντὸς μέσου νὰ συμκρύνουσι τὴν ἀξίαν τῆς καλλονῆς τῶν θυγατέρων των, νὰ ἐξαλειψουσιν, εἰ δυνατόν, ἀπὸ τῆς συνειδήσεώς των πᾶσαν συναίσθησιν τῆς φυσικῆς αὐτῶν ὑπεροχῆς.

Ἀλλὰ και τοῦτο δὲν εἶναι τὸ ἀληθὲς μέσον πρὸς ἀποσόθησιν τοῦ κινδύνου.

Εἶναι ἀδύνατον νὰ παραδεσθῶμεν, ὅτι παιδίσκη εὐφυῆς, δυναμένη νὰ κρίνῃ ἀσφαλῶς περὶ τῶν περὶ αὐτὴν ἀντικειμένων, νὰ μὴ ἔχῃ ἀκριβῆ ἰδέαν περὶ τοῦ ἰδιοῦ αὐτῆς προσώπου. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ καλοῦ Ναρκίσσου ἐτελειοποιήθησαν ἀπείρως τὰ μέσα τῆς ἐξ ἀνανακλάσεως ἀντιλήψεως τῆς ἰδίας μορφῆς, και νὰ μὲν δὲν εἶναι φόβος νὰ πνιγῇ ἐν τῇ πληθύνει τῶν κατόπτρων ἢ μικρὰ κόρη, ἀλλὰ διατρέχει τὸν κίνδυνον νὰ ἐλέγξῃ τὴν φιλότατην τῆς μητέρα ἐπὶ ἀνακριθείᾳ, ἢ τοῦλάχιστον μετ' ὑστεροβουλίας προσφερομένην πρὸς αὐτήν. Ἄλλως τε, ὡς προείπομεν, τὰ βλέμματα, τὰ μειδιάματα, οἱ κολακευτικοὶ λόγοι τῶν οἰκείων και φίλων και αὐτῶν ἐπὶ τῶν ἀγνωστων διαβατῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς, ἀρκοῦσιν, ὅπως λίαν ἐνωρὶς τῇ γνωρίσεισιν, ὅτι κάπως ἰδιόζωντως κινεῖ τὴν προσοχίαν.

Αὕτη αὕτη ἡ ἐπιφυλακτικότης τῆς φιλοστόργου και προνοητικῆς μητρὸς γίνεταί αἰτία, ἐνίοτε, νὰ μεγαλοποιηθῇ και πρὸ τῶν ἰδίων ὀφθαλμῶν τὴν ὑπεροχὴν αὐτῆς και νὰ θεωρῆσθαι ἐαυτὴν ἐξαιρετικὸν ὄν.

Ὅπως ἐν γένει ἐν τῇ ἀγωγῇ ἡ εὐλικρίνεια και ἡ καλὴ πίστις δέον ν' ἀποτελῇ τὴν βάση των σχέσεων τῆς μητρὸς πρὸς τὰ τέκνα, οὕτω και ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου.

Ἀντὶ νὰ ἐξαίρη και ὑπερτιμᾷ, ἢ συμκρύνῃ και καταφρονητὸ

εὐγενὲς προνόμιον τῆς καλλονῆς, οφείλει ν' ἀπονέμῃ αὐτῇ τὴν δικαίαν και μεμετρημένην ἐκτίμησιν. Οὕτε νὰ ἐμπνέῃ λατρείαν πρὸς τὸ ἐγὼ τοῦ ἀθώου και ἀφελούς ἔτι πλάσματος, ἀλλ' οὕτε νὰ ἐπιδεικνῆται κοῦκαρικὴν καταφρόνησιν πρὸς τὸ οὐδόλω ἀξίον περιφρονησεως, ἣν περιφρονησιν ἀδυνατεῖ ἡ συνειδήσις και ἡ φυσικὴ φιλαυτία τῆς νεανίδος ν' ἀποδεχθῇ. Τούναντιον διὰ τῆς αἰθουσίας και τοῦ κύρους τῆς μητρικῆς στοργῆς δύναται ν' ἀναγνωρίζῃ και παραδέχεται, ὡς δῶρημα, τὴν ἐξωτερικὴν τῆς κόρης ωραιότητα, νὰ καθιστᾷ ὅμως αὐτῇ καταληπτὸν, καθ' ὅσον ἠλικιοῦται, ὅτι, ὅπως «πᾶσα εὐγένεια ἐπιβάλλει ὑποχρεώσεις», οὕτω και ἡ ἐκ τοῦ κάλλους ὑπεροχῆ. Ὅτι ὁ Θεὸς, ὁ ἀπονείμας τὰ διάφορα τάλαντα εἰς τὰ τέκνα αὐτοῦ, ὡς ὁ Κύριος τῆς παραβολῆς τοῦ Ἰησοῦ, θέλει ζητήσῃ λόγον και διὰ τὸ χάρισμα τοῦτο, ὅτι οφείλει νὰ μεταχειρισθῇ τὸ εὐγενὲς τοῦτο δῶρον, οὐχὶ ὡς ὄργανον φιλαρεσκείας και ἐγωϊστικῶν ὑπολογισμῶν, ἀλλὰ νὰ καταστήσῃ αὐτὸ αἰσθητὴν ἐκδήλωσιν, εἰκόνα τρυφῆς και ἀναύγειαν τοῦ ἠθικοῦ κάλλους, τοῦ μόνου διαρκούς και ἀναλλοιώτου, ὅτι οφείλει νὰ μεταχειρισθῇ τὸ πολυτίμητον τοῦτο κεφάλαιον, ἵνα καταστήσῃ πλοῦσια εἰς εὐτυχίαν τὰ πρόσωπα, ἄπερ ἡ κοινωνία και τὸ καθῆκον τὴν ὑποχρεοῦσιν εἰς τοῦτο, ὅτι διὰ τῆς γλυκύτητος και εὐγενείας τῆς ἐξωτερικῆς μορφῆς, πρέπει νὰ καταστήσῃ ἀγαπητὰ τὰ ἠθικὰ και πνευματικὰ προσόντα, ἄτινα δέον και ἡ ἴδια ν' ἀποκτήσῃ, ἵνα εἰς πολλάς κλοικζόμενας καρδίας ἐμπνεύσῃ πεποίθησιν εἰς τὴν ἀρετὴν, ὅπως διὰ τῆς ἀκαταμάχητου τοῦ κάλλους πειθοῦς ἐπιβάλλῃ εἰς πολλά πνεύματα σκεπτικισμοῦ σέβας πρὸς τὴν ἀληθῆ ὑπαρξίν τοῦ ἀγαθοῦ, ὅπως τέλος διὰ τῆς ἠδείας αἴγλης και τῆς εὐγενείας τῆς αἰσθητῆς καλλονῆς ἀνυψώσῃ τὴν φαντασίαν και τὴν σκέψιν, ἐνδοιαζούσης τινὸς ψυχῆς πρὸς τὸ ἰδεώδες κάλλος, τὴν πηγὴν και αἰτίαν παντὸς καλοῦ και ἀγαθοῦ.

Εἰρήνη I. Οἰκονομίδου

ΠΕΡΙΚΟΠΑΙ ΕΚ ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΟΣ Ο ΕΡΜΗΣ ΤΟΥ ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ ΩΣ ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ

ΤΟΥ Κ. Α. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ

Αἱ Ἑλληνίδες.

Καλαὶ μητέρες, καλαὶ σύζυγοι, κάκισται πενθεραί, ζηλότυποι εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν· αἱ μὴ ὠραῖαι εἶνε interessantes, ὡς λέγουσιν οἱ ζωγράφοι. Ἡ Ἑλληνὶς εἶνε ἡρώδις. Τὸ Σοῦλι τὸ Μεσολόγγι και ἡ Μπουμπουλίνα εἶνε ἀκριβῆ δείγματα τοῦ ἡρωϊσμοῦ της. Φοβοῦ ὅμως τὴν διεστραμμένην Ἑλληνίδα! Ἐχουσιν ὠραίους ὀφθαλμούς, ὠραῖον λαϊμόν, ὠραίους πόδας. Ταῦτα εἶναι γενικά εἰς ὅλα! Εἶναι ὠχραί, κασταναί, και ἰσχναί. Σοβαραί, ἀλλὰ γλυκεῖαι· ἀγαπῶσι δὲ θερμῶς, ὡς αἱ Ἰσπανίδες. Εἶναι ἐργατικά, ἐπιτηδειόταται εἰς ὅλα, χειροτεχνουσι δὲ ἐξόχως. Ἡ ὠραία Ἑλὲνη τοῦ Ὀμήρου «ἐμπάσει ἀέθλους», κεντᾷ δὴλ. μύθους· ἂν και ὁ Δουμάς γράφῃ πολὺ ἀδίκως, ὅτι ἐπὶ Ὀμήρου ἦν ἄγνωστος ἡ ἰχθυογραφία. Ἡ Ἑλληνὶς εἶνε ἐπιστὴ σύζυγος· Ἡ Πηνελόπη μὲνε πάντοτε τύπος ἑλληνικῆς συζυγικῆς πίστews. Εἶνε ὅμως φίλικος. Ἐξάπτεται εὐκόλως και ἀρέσκεται εἰς κρυφομιλίαις και εἰς μηχανορραφίας· Ὅπως ἐκδικηθῇ, ἐνδύεται τὴν ἄλωπεκὴν και τὴν λειοτῆν. Εἶνε θηρίον ἐν τῇ ἐκδικήσει.

Ἐχει τι τὸ ἀδρανὲς ἐν τῇ φύσει της. Δὲν τὴν χαρακτηρίζει τὸ ἐνεργόν, τὸ ἐπιχειρηματικὸν τῆς εὐρωπαϊκῆς. Εἶνε πάντοτε ὄλιγον ἀνατολίτισσα, καθὼς ἦτο και ἡ ἀρχαία Ἑλληνὶς, «ἡ ἐμελλε γυναικεῖα ἔργα», καθ' Ὀμηρον. Ἡ Ἴρις καταλαμβάνει τὴν Ἑλὲνην ὑφαίνουσαν.

«Ἡ δὲ μέγαν ἰστον ὑφαίνει, δίπλακα πορφυρέην, πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους Τρώων θ' ἵπποδάμων και Ἀχαιῶν γαλκογυτῶνων.»

Ἀλλ' αὕτη ἡ ἀδράνεια εἶνε και ἡ παρέχουσα ταύτη τὸ ἥρεμον ἐκεῖνο, ὅπερ χαρακτηρίζει ἐκπάλαι τὴν ἑλληνικὴν φυλὴν. Ἐχουσιν οἱ ὀφθαλμοὶ της μίαν γλυκεῖαν ρέμβην. Εἶνε φλογεροί, ἀλλ' ἤσυχοι· εἶνε ὑγροί, ἀλλ' ἀκίνητοι. Ὅσοι εἶδον τὴν Ἀφροδίτην τῆς Μήλου, θὰ μὲ ἐννοήσωσιν. Ἡ ἑλληνὶς δὲν λαμβάνει μέρος εἰς τὰ ταραττόντα τὸν ἄνδρα ζητήματα. Γνωρίζει τὰ καθήκοντα, ἀ ἡ φύσις σοφῶς ἐπέβαλεν αὐτῇ. Σήμερον ὅμως ἡ γυνὴ μετέχει ἐπίσης τῆς πάλης τοῦ βίου, ὡς ὁ ἀνὴρ, και ἐὰν μόνη δὲν ἐπιλάβηται τῆς τύχης αὐτῆς, πίπτει θῦμα τῆς ἀδιαφορίας τῆς κοινωνίας. Αἱ εὐρωπαϊαὶ πρῶτῳ ἐνόησαν τοῦτο. Ἡ «Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν», παρ' ἡμῖν, πρώτη εἰσήγαγε τὰς Ἑλληνίδας εἰς τὰ σωτήρια ταῦτα, αὐτὰς ἀφορῶντα, ζητήματα. «Αἱ γυναῖκες», ἐφώνησε, «διὰ τῶν γυναικῶν. Ἡμεῖς αὐταὶ ἄς βελτιώσωμεν τὴν τύχην μας».....

Ἰματισμός.

Λοιπὸν και πάλιν πρὸς τὸ Πραξιτέλειον εἶδωλον. Τὸ πρῶτον βήμα, διὰ νὰ πλησιάζωμεν τὸ ὑπόδειγμα τοῦ τελείου Ἑλλήνου ἔστω ἡ ἀπλὴ ἀμφίεσις. Ἐχόμεν κτῖσει τὸ σῶμα ἐντὸς βάμβακος, μαλλίου και δερματος. Κάτω τὰ τεύχη! Ὅπισθεν πρὸς τὴν φύσιν. Ὅπως αἱ λέμβοι ἐν ὄρα μάχης τὴν πρῶτην πολλὰκις ἀνακρούονται, οὕτω και ἡμεῖς δέον ν' ἀναποδίσωμεν. Ἀναποδισμὸς πρὸς τὴν φύσιν! Ἐδῶ χρειάζεται ἀπομιμισμὸς και ἠθικὸν ἐγὼ. Ποῦ οἱ ράπτει, οὔτινες νὰ αἰσθανθῶσι τοιαῦτα ζητήματα! Εἶναι ὅλοι τυφλοὶ μιμηταὶ τοῦ εὐρωπαϊκοῦ συρμοῦ. Θέλει ἐνδυμα ἀπλοῦν και κομψὸν ὁ Ἑλλὴν διὰ νὰ πετάξῃ. Τὸ ἐνδυμα τοῦ ἀπογόνου τοῦ Ἑρμοῦ δέον νὰ ἦ ὡς πτέρυξ ἐλαφρόν. Φαντάζομαι ἐν τῷ μέλλοντι, ὅτε ἡ Ἑλλὰς θὰ δίδῃ πάλιν τὸν συρμόν και τὰ ἐθίμα τοῦ βίου, ὅποιον ὠραῖον, ἀπέριττον, ἐλαφρόν τὴν τε χροίαν και τὸ σχῆμα ἐνδυμα θὰ ἐπινοήσῃ ὁ φύσει ἐπιδέξιος Ἑλλὴν ράπτης! Ὅθ' ἔχῃ ὑπ' ὄψει αὐτὸν τὸν Πραξιτέλειον νεανίαν και ἐπ' αὐτοῦ θὰ βασιτῇ τὸν ἰματισμόν τοῦ συγχρόνου Ἑλλήνου. Ὅχι περιλαίμια στεροά, ὡς χάρτης, και περισφίγγοντα τὸν λαϊμόν. Ὁ Ἑλλὴν και ἡ ἑλληνὶς εἶνε ἐκπάλαι εὐτράχηλοι. μὴ κρούτωμεν λοιπὸν ἐν προσὸν τῆς φυλῆς ἡμῶν. Ἀπὸ τὸν Εὐζώνον θὰ δανεισθῶμεν τὴν δακτυλιδίνην μέσην, τὸ εὐζώνον αὐτοῦ. Ἀλλ' οὐχὶ φουστάνελλας. Ἡ ἀναξυρίς εἶνε τὸ πρακτικὸν και σύμφωνον τῷ σημερινῷ πολιτισμῷ ἐνδυμα. Ὁραῖος, ποικιλόχρους, κομψὸς και ἐκ λεπτῆς μετᾶξης λαμοδέτης και παρομοίας ποικιλίας ζώνη, θὰ παρέχουσιν ἀρμονικὴν ὄψιν μετὰ τοῦ ἀπλοῦ ἐλαιοχρόου δερματος τῆς φυλῆς ἡμῶν.

Ἐλαφρὸς πῖλος και ἐλαφρὰ ἐκ λεπτοῦ δερματος ἄνωθεν ὑπόδησις, εἶδος πεδῖλων, θὰ εὐκολύνωσι τὴν ἐλαστικότητα και τὸ εὐπετὲς τοῦ παραστήματος. Σήμερον ὁ ἰματισμὸς εἶνε τοσοῦτον φορτικὸς, δύσκολος και πολυδάπανος διὰ τὸν Ἑλληνα, ὥστε ὀλεθριὸς ἐπιδῶρᾷ και ἐπ' αὐτοῦ τοῦ χαρακτηρῆος, ἰδίως τῶν ἡγουναικῶν. Ἡ ἑλληνὶς ἔχει ἐκτακτον φιλοκαλίαν και ἄκραν περὶ τὸ ἐπιχαρίτως ἐνδύεσθαι δεξιότητα. Ἀλλ' ἡ δεξιότης αὕτη ἀπόλλυται πρὸ τῆς ὑπνωτοῦσης ὑποκειμενικότητος. Ἐνδύεται, ὡς ἐνδύεται ἡ παρισινή, ἥτις ζῇ ἐν κλίματι διαφορωτάτῳ. Εἶνε δούλη τοῦ ξένου πνεύματος.

Ἀθῆνα· Ἀνατολή.

Ἡ Ἀνατολὴ εἶνε τὸ σῶμα. Λεῖπει ἡ κεφαλή. Κεφαλή μόνη αἱ Ἀθῆναι δύνανται νὰ ἦνε. Αἱ Ἀθηναῖαι ἔχουσιν ἀνατολικὸς ὀφθαλμούς, οἱ ἄθηναῖοι εἶνε ὁ πνευματικώτερος λαὸς ἐν τῇ Ἀνα-

πολῆ. Ὁ ἐγκέφαλος εἶνε ἡ ἔδρα τοῦ πνεύματος, ἄρα μόνον ἡ πνευματικὴ πόλις Ἀθῆναι δύνανται νὰ καταστῶσιν ὁ ἐγκέφαλος τοῦ σαρκικοῦ τούτου ὄγκου, ὅστις καλεῖται Ἀνατολή. Ἡ Κωνσταντινούπολις καὶ ἡ Ἀλεξάνδρεια μετὰ τῆς Σμύρνης ἐνθυμίζουσι τὸ σύμπλεγμα τῶν τριῶν Χαρίτων τοῦ domus Senensis. Αἱ Χάριτες ὅμως δὲν ἦσαν Μοῦσαι. Τὰς Ἀθῆνας τὸν ἀντικείμενον σκέπει ἡ Ἀθηνᾶ. Αὐτῆς τὸ δόρυ φαίνεται καὶ ἀπὸ τῶν πετρῶν τοῦ Σουνίου. Τὸ σοβαρὸν πνευματικὸν κάλλος, τὸ κάλλος τῆς διανοίας, ἔχει στήσει ἐν τῷ κλεινῷ τούτῳ ἄστει ἔκκαλοι τὴν ἔδραν του. Αἱ Ἀθῆναι δὲν εἶνε πόλις ἀπολαύσεων. Δὲν ἦτο οὐδὲ τὸ πάλαι τοιαύτη. Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον «οὐχὶ παντὸς εἰς Κόρινθον πλεῖν». Ναί, αἱ Κορίνθιοι ἦσαν αἱ παριστὰς τοῦ ἀρχαίου κόσμου. Οὐδέποτε αἱ Ἀθῆναι ὑπῆρξαν τόπος ἀκολασίας καὶ ὑλιστικῆς ἀποχαυνώσεως. Εἶνε ἄγαν πετρῶδες τὸ ἔδαφος διὰ τὴν ὑγρὰν καὶ μαλθακὴν ἡδονήν. Ἐνῶ τὸν ἀντικείμενον ἡ Κωνσταντινούπολις καὶ ἡ Σμύρνη, ὡς καὶ ἡ Ἀλεξάνδρεια, εἶνε πόλεις σωματικῆς ἀπολαύσεως. Ρίψατε ἐν βλέμμα ἐπὶ τὰς γυναῖκας! Αἱ σμυρναῖαι εἶνε ἀφρώδεις, ἀφρόπλαστοι, θερμαί. Εἶνε πλάσματα τῶν αἰσθησεῶν. Αἱ τῆς Κωνσταντινούπολεως εἶνε Σειρήνες. Σᾶς μγεύουσι μὲ ἐν φλογερὸν αὐτῶν βλέμμα. Ἐχοῦσι χαύνην, ἀνημμένην, προκλητικὴν καλλονήν. Εἶνε τὰ Οὐρὶ τῆς Χαλιμάς. Ἀδίκως θρηνοῦμεν τὸν Παράδεισον, ὡς δῆθεν ἀπολεσθέντα. Ὁ Μίλτων δὲν εἶχεν ἴδει τὴν Πόλιν. Ἡ Κωνσταντινούπολις εἶνε ὁ παράδεισος τῶν αἰσθησεῶν. Κορεννύει τὰς αἰσθήσεις. Ἐξαντλεῖ καὶ καθιστᾷ κεχρηγνότες τοὺς θνητοὺς ἢ μέθῃ τῆς βοσκοπέρας αὔρας. Ὅστις ζητεῖ ἡδονὴν ἐκεῖ θὰ τὴν ροφήσῃ μέχρι τρυγός. Ἀλλὰ μὴ ζητεῖτε πνεῦμα καὶ διαλεκτικὴν διάνοιαν! — Τράπητε ποτὶ τὰς Ἀσάνας. — Ἐὰν αἱ Ἀθηναῖαι ἦνε σοβαραὶ καλλοναί, ἀλλ' εἶνε καλλοναὶ ὀμιλοῦσαι εἰς τὸ πνεῦμα. Ἡ Ἀθηναία δὲν εἶνε γυνὴ ἀπολαύσεως. Ἰδοὺ ὁ λόγος, δι' ὃν αἱ Ἀθῆναι ἀπὸ κτίσεως αὐτῶν θεωροῦνται ἀεῖποτε ὡς ὁ ἐγκέφαλος τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τὸ σχολεῖον τοῦ κόσμου, τὸ διδασκῆριον τῶν νικητῶν τῶν. Οἱ Ρωμαῖοι, οἱ Βυζαντινοὶ, οἱ σύγχρονοι ἀκόμη τοῦ Παραῆλ δὲν διηύθυνον ἢ ἐνθάδε τὰς πρῶρας, ὅταν ἐξήτουν τὸ πνεῦμα. Τύπος Ἀθηναίας θεωρηθῆτω ἡ ὡραία καὶ σοφὴ Ἀθηναία, ἡ, ὡς Εὐδοκία σπετὴ τοῦ Βυζαντίου αὐτοκράτειρα. Παιδεία, κλασικὴ μόρφωσις, ἔκτακτος διανοίας διαύγεια καὶ καρδία ἰδοὺ ἡ Ἀθηναία.

Ο ΧΕΙΜΩΝ ΚΑΙ ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΟΥ

Οἱ ζῶντες εἰς τὰ ψυχρὰ κλίματα ἀγαπῶσι τὸν χειμῶνα, ἐνῶ οἱ μεσημβρινοὶ τὸν ἀποστρέφονται. Τοῦτο ἀποδοτέον εἰς τὴν διάφορον ἐντελῶς ὄψιν, ὑπ' ἣν παρίσταται ὁ χειμῶν εἰς τοὺς κατοικοὺς τοῦ Βορρᾶ καὶ τῆς Μεσημβρίας. Λευκός, παγερός, χιονώδης γέρων, μὲ τοὺς ὡραίους ἐκ κρυστάλλων σταλακτίτας του ἀνηρημένους ἀπὸ τῶν γυμνοφύλλων δένδρων, μὲ τὸν φαῖν ὀυρανόν του, μὲ τὰς δίκην κατόπτρων ἐνετικῶν, παγωμένας θαλάσσας του, μὲ τὰς σιούρας καὶ τὰ ἔλκυθρα καὶ τὰ παγοδρόμιά του, μὲ τὴν μεγαλοπρεπῆ μονότονον σιγὴν τοῦ Βορρᾶ, ὁ χειμῶν παριστᾷ τὴν σοβαρὰν καὶ ἐπιβάλλουσαν ὄραν τοῦ ἔτους.

Κλαυθμηρίζων, δακρύων, ἀγρίως μυκώμενος καὶ στένων, μιζοπόλιος, μόλις ἀνεχόμενος ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κεφαλῆς του ὀλίγας λευκὰς τρίχας, βορβορώδης, ἀνιαρός, παλιμβουλος ὁ χειμῶν τῶν μεσημβρινῶν κλιμάτων σπεῖρει παντοῦ τὴν θλίψιν, τὴν ἀνίαν καὶ τὴν ἀπογοήτευσιν.

Οἱ κάτοικοι τοῦ βορρᾶ μεταβάλλουσι τοὺς οἶκους των εἰς τεχνητὰ θερμοκήπια, ἅτινα φωτίζονται μὲ τεχνητὸν φῶς, διότι

ἀπὸ τῆς 2^{ας} μ. μ. ἔχοσι σκότος. Ἀλλὰ κινουῦνται ἐλευθέρως διασκεδάζουσι, ζῶσιν ἐν τέλει βίον ὅλων διάφορον τοῦ τῶν λοιπῶν ὡρῶν τοῦ ἔτους. Ἡ θερμανσις τῶν οἰκιῶν των, καίτοι τεχνητὴ, οὐδεμίαν ἐπιφέρει βλάβην εἰς τὴν υγείαν, διότι διὰ τῶν τελειοτάτων ἀεριστικῶν συστημάτων ἀνανεοῦται καὶ καθαρίζεται διαρκῶς ὁ ἀήρ. Τὰ μουσεῖα των, οἱ ναοὶ των, αἱ βιβλιοθηκαὶ των, τὰ θεατρά των θερμαίνονται.

Ὁ βίος των τὸν χειμῶνα εἶνε εὐμαρέστερος, ἀπολαυστικώτερος τοῦ θερινοῦ. Ἡ θνησιμότης ἐλαττοῦται κατὰ τοὺς χειμερινούς μῆνας καὶ αἱ ἐπιδημικαὶ ἀσθένειαι σχεδὸν ἐκλείπουσιν.

Ἡμεῖς ἐδῶ μὲ τὸν ὡραῖον κυανοῦν οὐρανόν μας τρέμομεν καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, διότι τὰ συστήματα τῆς θερμάνσεως εἶνε λιαν ἐλαττωματικὰ καὶ ἀτελῆ. Ἡ ἀτμόσφαιρα τῶν θαλασσίων μας εἶνε ἀνίσος, τὰ ἐνδύματα, ἡ ὑπόδησις ἀτελής διὰ χειμῶνα. Ἐξερχόμεθα εἰς περιπάτον. Ὁ καιρὸς εἶνε ὡραῖος, γλυκὺς, θαλπέρως, ἡ ἐνδυμασία μας ἀνάλογος. Μετὰ μίαν ὥραν τὰ στοιχεῖα ἀναστατόνονται, οἱ ἀνεμοὶ διαπληκτίζονται, ὁ οὐρανὸς συννεφοῦται καὶ ἐκσπᾷ τοὺς ἀσκούς του ἐπὶ τῆς κακῶς καὶ ἀτελῶς προφυλαττομένης ράχεώς μας. Ἐντεῦθεν κρουολογήματα, βῆχες, κατάρροι τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων, περιπνευμονίαι, φυματιώσεις.

Νομίζω, ὅτι ἡ χειμερινὴ περίοδος θὰ ἦτο δι' ἡμᾶς εὐεργετικὴ, ἐὰν ἡδυνάμεθα νὰ διερχώμεθα αὐτήν, ὡς ἡ γῆ, τὰ δένδρα, καὶ τινὰ ζῶα, ἐν μακρῇ καὶ ἡρέμῳ ἡσυχίᾳ, ἐν ὑπναλῆα καταστάσει, μεθ' ἣν ἡ ζωικὴ δύναμις θὰ ἀνέκτα μέγα σφριγός, μεγάλην υγείαν. Ὁ πολιτισμός, ἡ φύσις δὲν ἠθέλησαν οὕτω. Ἀνάγκη λοιπὸν νὰ ἐπιδιώξωμεν πάντα τρόπον καὶ μέσον, ὅπως προφυλαχθῶμεν κατὰ τοῦ κακοῦ, ὑπ' ὧν παρακολουθεῖται ὁ χειμῶν παρ' ἡμῖν. Ἡ κ. Ἀγνή Μίτς, Ἀγγλίς, συνεργάτις μας ἰατρός, παρ' ἧς ἐζητήσαμεν ὁδηγίαν διὰ τὴν παρ' ἡμῖν διαχείμασιν, εὐηρεστήθη νὰ ἀποστείλῃ διὰ τὴν «Ἐφημερίδα τῶν Κυριῶν,» τὴν ἀκόλουθον μελέτην:

Προφυλακτικὰ κατὰ τοῦ χειμῶνος μέτρα

Ὁ χειμῶν ψυχρὸς καὶ ὑγρὸς εἶνε πρόξενος ἀσθενειῶν ἐξαρτωμένων ἐκ τῆς ἐλαττώσεως τῆς ἀτμοσφαιρικῆς θερμότητος, ἐκ τῆς μετριάσεως τῆς ἀδύλου διαπνοῆς, ἐκ τῆς αὐξήσεως τῆς τροφῆς, ἐκ τῆς μεταβολῆς τοῦ βίου, παρ' οὗ, κατὰ τὸν χειμῶνα, ἐλλείπει ἡ ἄσκησις καὶ ὁ ἀδιάλειπτος ἀερισμός.

Τὸν χειμῶνα ἀναπτύσσονται αἱ πνευμονικαί, ἐγκεφαλικά καὶ βρογχιτικαὶ παθήσεις. Ἡ φυματίωσις βαίνει ἐσπευσμένῳ βήματι, τοῦ δέρματος λειτουργοῦντος ἀτελῶς καὶ τῶν μεμβρανῶδων διακρίσεων ἐπαυξανόμενων διὰ τὰς ἐλαχίστας αἰτίας. Ἡ τροφή τοῦ χειμῶνος, ὑπερμέτρως ζωικὴ, ἐξαντλεῖ τὸ πεπτικόν μας σύστημα, ὁπότεν καὶ αἱ ἀσθένειαι τοῦ ἥπατος ὀξυτάτας παρουσιάζουσι κρίσεις.

Ἡμεῖς αἱ γυναῖκες ἰδίᾳ, ὀλιγώτερον ἐξερχόμεναι, ὀλιγώτερον κινούμεναι, ὀλιγώτερον καθαρὸν ἀέρα ἀναπνεύουσαι, προσβαλλόμεθα κατὰ τὸν χειμῶνα, ὑπὸ τῆς νεωστὶ ὀνομασθείσης ἀσθενείας «malaria mondaine».

Ἀνορεξία, γαστραλγία, νευρώσεις, συμπτώματα ἀσφυξίας χρονίου, προκύπτοντα ἀπὸ τὸν βαθερὸν ἀέρα, ὃν ἀναπνεύομεν τὸν χειμῶνα εἰς τὰς οἰκίας μας, εἰς τὰ θεάτρα, εἰς τὰς χορευτικὰς ἐσπερίδας. Αἱ δερματικαὶ ἀσθένειαι αὐξάνουσι τὸν χειμῶνα, διότι τὸ δέριμα, τὸ περιφερικόν τοῦτο ὄργανον, ὑπο-

βάλλεται εἰς ἓν εἶδος χειμερινῆς ἀναισθησίας, ἐξ ἧς ἀπνεύει, μαραινεται. Ἡ ἐπιδερμὶς ευαισθητοτέρα τοῦ δέρματος διαρρηγνυται ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ψύχους καὶ τὰ χεῖματλα καταπληγόνουσι τὰ ρόδινα χεῖλη καὶ τοὺς λευκοὺς δακτύλους τῶν γυναικῶν καὶ παιδιῶν.

Αἱ χοιράδες, ὁ ραχισμός, οἱ ρευματισμοὶ καὶ ἀρθροϊτισμοὶ ἐπαυξάνουσι ἐπίσης τὸν χειμῶνα. Οὐδὲν ἄλλο ἔχομεν νὰ ἀντιτάξωμεν εἰς πάντα ταῦτα, ἢ αὐστηρὰν τήρησιν πάντων τῶν κανόνων τῆς υγιεινῆς.

Τὸ ψῦχος, αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ ἐὰν δὲν ἦναι ὑπερβολικὸν ἐπιδρᾷ εὐεργετικῶς ἐπὶ τοῦ ὀργανισμοῦ μας. Καταπραίνει τὴν εὐαισθησίαν τοῦ νευρικοῦ συστήματος, διευκολύνει τὴν χώνευσιν, διατηρεῖ τὴν ὄρεξιν, τακτοποιεῖ τὸν ὕπνον. Ἀλλ' αἱ ποικίλαι μεταβολαὶ κλίματος, οἷον τὸ ἰδικόν σας, ἐὰν δὲν ἔχωσιν ὡς ἀντίρροπον σοβαρὰ προφυλακτικὰ μέτρα, μεταβάλλουσι τὸν χειμῶνα εἰς τὴν φονικωτάτην τοῦ ἔτους περίοδον. Θερμαίνετε τὰς οἰκίας σας, ἀλλὰ μετριώτατα καὶ διατηρεῖτε τὴν αὐτὴν θερμοκρασίαν εἰς ὅλα τὰ διαμερίσματα. Ἐπισκεπτόμεναι φίλας σας ἀφίετε πάντοτε τὸ ἐκπνοήριόν σας εἰς τὸν ἀντιθάλαμον. Μὴ κλείετε ἐν τῷ οἴκῳ ἡμέρας ὅλας. Ἐὰν βρέχη, ἢ χιονίζη, ἐξέλθετε καθ' ἑκάστην, τοῦλάχιστον ἐπὶ μίαν ὥραν, ὅπως ἀναπνεύσητε καθαρὸν ἀέρα, ὃν οὐδέποτε εὐρίσκετε ὑπὸ τὴν στέγην σας.

Ἡ πεπτικὴ συσκευὴ ἀναπτύσσει τὸν χειμῶνα ἔκτακτον δραστηριότητα. Ἀλλ' ὁ στόμαχος καὶ τὸ ἥπαρ ὑφίστανται ἐπιπόνως τὴν βαρεῖαν ἐργασίαν, εἰς ἣν ἡ μεγάλη ὄρεξις μας ὑποβάλλει αὐτά. Μετριάξωμεν λοιπὸν τὴν ὄρεξιν.

Δι' ἀνατροπῆς λειτουργικῆς κυκλοφορίας, οἱ πνεύμονες, ὁ στόμαχος καὶ τὸ ἥπαρ ἐργάζονται πολὺ τὸν χειμῶνα, ἐνῶ τὸ δέριμα ἀναπαύεται. Ἀς τὸ ἐξεγείρωμεν τοῦ ληθάργου του, ἵνα ἐπαναφέρωμεν τὴν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν λοιπῶν ὀργάνων ἰσορροπίαν.

Ἀπεκδυθῶμεν ἡρωικῶς τὰς φανέλας καὶ τὰ ὑποκάμισά μας καὶ ἀσχοληθῶμεν καθημερινῶς εἰς τὴν τακτικὴν τῆς ἐπιδερμίδος μας καθαριότητα. Μὴ διακόψωμεν τὰ τακτικὰ λουτρά μας θερμὰ ἢ ψυχρὰ. Ἐν ἐνὶ λόγῳ, ἀναπνέωμεν καθαρὸν ἀέρα, διατηρῶμεν τὸ σῶμα θερμὸν διὰ καταλλήλων ἐνδυμάτων καὶ τὸ δέριμα καθαρὸν διὰ καθημερινῶν λουτρῶν, τρεφώμεθα διὰ τροφῆς θρεπτικῆς, ἀλλ' ἀποφύγωμεν τὰς καταχρήσεις, μὴ ἀγρυπνώμεν πολὺ καὶ οὕτω ὑπὸ τοὺς ὄρους τῆς υγιεινῆς, ὁ χειμῶν παρέρχεται, ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ τοῦ ἔτους περίοδοι.

Ἀγνή Μίτς.

ΤΟ ΔΕΝΔΡΟΝ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ ΤΟΥ ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Ὅτε διὰ τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» ἐρρίψαμεν τὴν ἰδέαν τῆς ἰδρύσεως τοῦ Κυριακοῦ Σχολείου εἰς ἀνάμνησιν τῶν εὐτυχῶν γάμων τοῦ Ἑλληνος διαδόχου μετὰ τῆς πριγκίπισσας Σοφίας, ὅτε ἐξήτομεν σὺν τῇ ὑψηλῇ τῆς Βασιλίσσης μας προστάξει καὶ τὴν τῆς νεαρᾶς ἡγεμονίδος, εἵχομεν τὴν πεποιθήσιν ὅτι τὸ Σχολεῖον τοῦτο θὰ ἀπετέλει τὸν πρῶτον ἐνωτικὸν δεσμόν μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῶν θυγατέρων τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Ἡ πριγκίπισσα Σοφία, ἡ θυγάτηρ τοῦ φιλολαοτάτου αὐτοκράτορος Φρειδερίκου, ἡ ὑψηλὴ ἡγεμονόπου, ἧς ἡ μήτηρ ἐγένετο ἀεῖποτε ἡ προστάτις τοῦ γυναικείου φύλου τῆς Γερμανικῆς

αὐτοκρατορίας, ἡ ἐν τοιοῦτῳ ἀνεξαντλήτῳ ταμείῳ φιλοanthρωπίας καὶ συμπαιθείας καὶ μερίμνης ὑπὲρ τοῦ λαοῦ ἀντλήσασα ἀρχὰς καὶ ιδέας περὶ σχέσεων μεταξὺ ἀρχόντων καὶ ἀρχομένων δὲν ἠδύνατο νὰ διαψεύσῃ τὰς ἐλπίδας καὶ πεποιθήσεις μας ταύτας.

Ὁ μόνον ὑπὲρ τοῦ Κυριακοῦ Σχολείου μετὰ ζήλου καὶ ἀγάπης μεριμνᾷ, ἀλλὰ, ὡς εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ γνωρίζωμεν, καὶ περὶ ἄλλων παραπλησίων ἰδρυμάτων σκέπτεται νὰ ἐργασθῆ, μελετῶσα τὰς καθ' ἡμᾶς ἀνάγκας τῶν γυναικείων τάξεων, καὶ τὰ σχετικὰ ἐν Γερμανίᾳ ὑπὲρ τῆς μορφώσεως αὐτῶν ἰδρύματα, καὶ ἐνεργοῦσα ὅπως, προϊόντος τοῦ χρόνου, πολλὰ τῶν ἐκεῖ καλῶν μεταφρασεῶν καὶ παρ' ἡμῖν ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ οἴκου καὶ τοῦ ἔθνους.

Ἡ εἰδησις περὶ καταρτισμοῦ Δένδρου διὰ τὰς μαθητρίδας τοῦ Κυριακοῦ Σχολείου συνεκίνησε καὶ ἡνυχάριστησε τὴν λατρευτὴν ἡγεμονίδα ὡς καὶ τὴν γλυκεῖαν ἡμῶν Ἀναστασιν, τὴν μετὰ τόσης ἀγάπης καὶ αὐταπαρνήσεως ἀφρωσιωμένην εἰς πάντας τὸς δυστυχεῖς καὶ ἀποκλήρους τῆς τύχης. Μᾶς ἐνεθάρρουν δι' εὐγενοῦς καὶ θερμοτάτης ἐπιδοκιμασίας, ἐπεκρότησαν ἐνθουσιαστικῶς εἰς τὴν ὡραίαν ταύτην ἰδέαν, γενναιοτάτην δὲ διακοσιᾶδραχμον δωρεὰν ἀπέστειλεν ἡμῖν ἡ Α. Υ. ἡ ἡγεμονὶς Σοφία πρὸς ἀγορὰν δώρων διὰ τὸ Δένδρον τῶν Ἀπόρων γυναικῶν καὶ κορασιῶν τοῦ λαοῦ.

Ἡμεῖς ἐν ὀνόματι τῶν πτωγῶν μαθητριῶν μας ἐκφράζομεν θερμοτάτην εὐγνωμοσύνην πρὸς τὴν ἡγεμονίδα Σοφίαν, ὡς καὶ πρὸς τὴν φιλόανθρωπον τῆς πόλεως μας κοινωνίαν, ἧτις μετὰ τόσης στοργῆς οἰκειοποιήθη τὴν εὐεργετικὴν ὑπὲρ τῶν ἀπόρων ἐργατιδῶν ἰδέαν μας καὶ τόσον προθύμως προσήλθεν ἡμῖν ἀρωγός. Τοῦτο ἀποδεικνύει πόσον πάσαι αἱ παρ' ἡμῖν κοινωνικαὶ τάξεις ἐννοοῦσιν ἐπιείγουσαν τὴν ἀνάγκην τῆς ἠθικῆς καὶ στοιχειώδους πνευματικῆς διαπλάσεως τῶν γυναικῶν τοῦ λαοῦ.

Ἐὰν ὁ βασιλεὺς μας ὁ ἀνώτατος τοῦ ἔθνους ἄρχων θεωρῆ τὴν ἀγάπην τοῦ λαοῦ, ὡς τὴν ὑπερτάτην καὶ ἀκαταμάχητον ἰσχύν του, βεβαίως ὁ λαὸς ἀποτελεῖ τὰ θεμέλια, ἐφ' ὧν ἐρείδεται ἅπαν τὸ ἔθνικόν ἡμῶν οἰκοδόμημα. Καὶ ὁ λαὸς οὕτως μορφώνεται, διαπλάττεται παρὰ τῶν γυναικῶν. Ἡ μήτηρ μετὰ τοῦ γάλακτος, δι' οὗ τρέφει τὸ τέκνον τῆς, ἐνσταλάζει ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ τὴν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὴν Πατρίδα ἀγάπην. Τῆς μητρὸς αὐτῆς τὴν μόρφωσιν ἀναλαβὸν τὸ Κυριακὸν Σχολεῖον εὐτυχε κοινῆς καὶ πανδήμου ἐπιδοκιμασίας, ἦν σήμερον τόσον ἐνθερμον ἐξεδήλωσαν εὐγενεῖς συμπολίτιδες καὶ συμπολίταις μας διὰ τῆς ὑπὲρ τῶν γυναικῶν καὶ κορασιῶν τούτων γενναιοδωρίας των.

Ἡ μέχρι τῆς γῆθς ριγοῦσα καὶ στερουμένη ὑπόδημάτων, ὅπως μεταβῆ εἰς τὸ ἔργον τῆς φέρουσα καὶ αὐτὴ ἀπὸ αὔριον καινουρηγῆ ἐσθῆτα καὶ θερμὸν ἐνδύμα καὶ ὑπόδημα, οὐ μόνον θὰ εὐλογῆ τὰ ὀνόματα τῶν γενναίων δωρητριῶν καὶ δωρητῶν, ἀλλὰ καὶ θὰ ἐνισχυθῆ εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς ἀρετῆς, καὶ θὰ συνδεθῆ μετὰ τῆς ἐνισχυοῦσας αὐτὴν κοινωνίας διὰ δεσμῶν εὐγνωμοσύνης καὶ σεβασμοῦ, δι' ὧν καὶ μόνων ἐξασφαλίζεται ἡ κοινωνικὴ ἀλληλεγγύη, διὰ ταύτης δὲ καὶ ἡ ἔθνικὴ ἡμῶν πρόοδος.

Εὐάρεστον δὲ ἐπιτελοῦσαι καθήκον ἐξακολουθοῦμεν δημοσιεύουσαι τὰ ἀποσταλέντα ἡμῖν κατὰ τὴν ἐβδομάδα ταύτην δῶρα μετὰ τῶν ὀνομάτων τῶν κ. δωρητριῶν καὶ δωρητῶν.

Πλὴν τῶν ἤδη ἀποσταλέντων καὶ δημοσιευθέντων, πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἐστάλησαν παρὰ τῆς φιλοανθρώπου τῆς πόλεως μας δεσποίνης κ. Ἐλένης Φ. Νέγρη 2 μάλλινα φορεματάκια, 6 λευκὰ ποικιλταὶ ἐμπροσθελαι, 8 ζεύγη μαλλίων χειριδῶν καὶ παρὰ τῆς φιλοπτώχου κ. Ἐλένης Νοταρᾶ 3

παιδικά επανωφόρια και μάλλινο φόρεμα. Παρά τής κ. Στ. Δραγούμη ύφασμα δια δύο μάλλινα φορέματα. Ο κ. κλάδος τής πόλεως μας έμπορος υρολογίων κ. Κωνσταντάρης έστειλε ζευγος χρυσών ένωτιών, ό κ. Κωστόπουλος έμπορος 55 πήγεις διαφόρων ύφασμάτων. Ο κ. Άνισαδς δια τής Δος Έλένης Ρούσου 2 τάλια, ό κ. Τσουθέλος Κουρόπουλος 2 σαλάκια, διάφοροι άνωνώμως ύφασμα καπιρίου δια 5 επανωφόρια, ό κ. Έρρίκος Χάουκολ μίαν δωδεκάδα μανδύλια βατιστένια, έν κιβωτίδιον βελονάκια και σχέδια δαντέλων, έν κυτίον με σάπωνας άρωματικούς και έν μικρόν κάπτερον τραπέζης. Ο κ. Γερασίου χροτοπόλης 2 δωδεκάδας μολυβδοκόκνυδα, 20 κονδυλοφόρους και διάφορα στολίσματα δένδρου. πάντα δια τής κ. Ρούσου. Παρά τής μετά ζήλου έργαζομένης ύπερ του Κυριακού Σχολείου κ. Ισμήνης Βλάχου έν θερμόν μάλλινον φόρεμα, έν τόπι χασέ, μίαν δωδεκάδα περικνημίδων, μία δωδεκάδα ρινομάκτρων, 2 σάλια μάλλινα. Τη εύγενει φροντίδι τής κ. Έλένης Άλεξάνδρου άπεστάλησαν παρά του έμπορου κ. Άνισαδς 6 σαλάκια μάλλινα, παρά του κ. Παντελή Χανδουμάκη όρ. 10, παρ' άνωνώμου όρ. 5. Παρά συμπαθεστάτης συνεργάτιδος μας δεσποινίδος 13 πήγεις μαλλίνου ύφασματος. Παρά του έμπορου κ. Κάντζου 99 πήγεις διαφόρων βαμβακερών ύφασμάτων. Τη εύγενει φροντίδι τής κ. Πιρίνας Βαλλώση δικηγόρου άπεστάλησαν παρά των έμπορων κ.κ. Παπασπουρούλου και Πουλοπούλου 4 δωδεκάδες περικνημίδων, 1 δωδεκάδα ψαλίδια, 2 δωδεκάδες ρινομάκτρα, 1 κιβώτιον κουβαράκια 40 κουβαρίστριας, 12 δακτυλίθρας, 12 διαλυστήρας, 12 κτένια, 27 δέματα σειρήνια. Παρά του κ. Μαγιώρα 7 κατσαρόλάκια, 4 σιδηρά δια σιδηρώμα, 2 τηγανάκια, 2 ποδοστάς, μία κουτάλα τρυπητή. Παρά του κ. Πατύχα 1 άνοδογειον άλαβαστρινον, παρά του κ. Έύσταθίου Κουλοπούλου δωδεκάς κλωστών κεντήματος, 6 πήγεις έλαστικόν, 24 βελονάκια, 8 βελονθήκai. Παρά του κ. Ρωμανού 3 ψαλίδια άρωμάτων, 2 καθρεπτάκια, 4 μισχοσάπωνα. Παρά του κ. Δηλιγιάννη 105 κηρία. Αί μαθήτριαι του Παρθενιαγωγείου Χίλλ 1 σάλι, 1 τόπι, 14 βιβλιάρια, 1 λεύκωμα, 2 καλαμάρια, 3 βελονοκαρφιδθήκας, 4 κουβάρια λινοκλωστής, 4 δακτυλίθρας, 2 βελονθήκας, 6 μανδύλια, 1 βιβλίον μάρκας, 3 πήγ. τσίτι, 2 κιβωτίδια γραμικών ειδών, 4 κονδυλοφόρους με μολύβια. Παρά τής κ. Μοροζίνη, διευθυντριας του «Παραδείσου των Παιδών», 3 παιδικά επανωφόρια και 3 ένδυμασίας πλήρεις παιδων. Παρά τής κ. Μαρίας Αιόλιου δια τής κ. Ρούσου ύφασμα δι' έν επανωφόριον. Παρά τής μικρής έγγονής τής κ. Καλλιόπης Δαμαλά, Έλένης Μάρκεθ: 2 πήγ. κανεθα και μαλλιά δια κέντημα, 2 ψαλίδια, 6 κουβαρίστρας λευκάς και 6 μελαίνας, 6 χαρτζιά βελόνας, 6 δακτυλίθρας και 4 καλαμάρια. Παρά τής κ. Άνθης Βασιλειάδου 2 σαλάκια, 2 ζεύγη περικνημίδας και δια τής αυτής ή κ. Άντουανέττα Τρούμ κασμίριον δι' έν επανωφόριον.

ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΝΗΠΙΑΓΩΓΕΙΟΥ ΤΟΥ ΠΡΟΓΥΗΟΥ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Τό νεοσύστατον έν τή πόλει μας Πρότυπον Παρθενιαγωγείον του Συλλόγου των Κυριών, ήγε την παρελθούσαν Παρασκευήν ώραιαν έορτήν. Μικροί παίδες άμφοτέρων των φύλων ύπεβάλλοντο πρῶτον ήδη εις δοκιμαστικήν εξέτασιν. Προέκειτο να άποδείξωσι τās έν τριμήνῳ διαστήματι άποκτηθείσας γνώσεις των, αΐτινες, όμολογουμένως, έν λάθη τις ύπ' όψει τās ήλικίας των, ήσαν ύπερτεραι παντός έπαίνου.

Η κ. Καλλιόπη Κεχαγιᾶ, ή άπειροίσασα μετά μεγάλην άυταπαρνήσεως τον βίον της εις μόρφωσιν τής Έλληνικής νεότητος, είχεν αναλάβει άυτοπροσώπως τήν εξέτασιν των μικρών εις τὰ πλείστα των μαθημάτων. Οί μικροί μαθηταί έσχημάτισαν επί του πίνακος δια των επί τούτῳ ξυλίνων στοιχείων του άλλφαθήτου πολλές λέξεις, δι' αὐτῶν δέ και φράσεις, ας εύχερέστατα έχώριζον εις συλλαβάς, ετόνιζον άλκανθάτως και άπήγγελλον έμφαντικώτατα.

Πλήν τής στοιχειώδους ταύτης άναγνώσεως εξητάσθησαν εις τήν ζωολογίαν, τήν φυτολογίαν, ανέπτυξαν τὰ κατά τήν έορτήν τής ήμέρας, άπήγγειλαν ώραιά και πατριωτικά ποιήματα, έψᾶλαν μετά πολλής άκριθείας, έτέλεσαν διαφόρους άσκήσεις και μετά τὸ ᾄσμα του Δένδρου των Χριστουγέννων, μετέβησαν μετά χαρᾶς εις τὸ παρακείμενον δωμάτιον, ένθα εξέτεινε τους άκτινοβολούντας μαγικούς κλάδους του τὸ ύπό άπλέτου φωτός καταυγαζόμενον Δένδρον. Τὰ μικρά παιδάκια ήτένιζον προς τὸ Δένδρον έκείνο μετ' έκστάσεως χαρᾶς, και ελάμβανον εξ αὐτῶν παρά Κυριῶν τής επιτροπῆς τὰ δῶρα, αΐτινα οί φιλόστοργοι γονεῖς των τοῖς προσήνεγκον φέτως όλίγον ένωρίτερον του συνήθους. "Οπερ δ' εύχάριστον εις τους γονεῖς προϋξένησεν έκπληξιν ήν τὰ δῶρα, αΐτινα έν άγνοία των τὰ μικρά των είχον παρασκευάσει δι' αὐτούς.

Και οὕτω μικροί και μεγάλοι άπεμακρύνθησαν τής έορτῆς ήυχαιστημένοι και δια τὰ δῶρα των και δια τήν πνευματικήν συγκομιδὴν ήν τόσῳ ταχέως έδρψαν.

ΕΡΡΙΚΟΣ ΣΧΛΙΕΜΑΝΝ

Άπο τής παρελθούσης εβδομάδος θηρει σύμψας ό έλληνισμός άνδρα, όστις καιτοι ξένος τήν πατριδα και τήν εθνικότητα εγενετο άειποτε θερμάτοσ τήν καρδίαν και τὸ φρόνημα "Έλλην. Ο Έρρίκος Σχλιεμαν έλαβε τὸ πνευματικόν, οὕτως είπειν, βάπτισμά του, έν τοῖς γλυκυρρήτοις νάμασι των αθανάτων του Όμηρου έπῶν, φαναικός δέ λάτρης του αρχαίου έλληνικού μεγαλείου εירγάσθη καθ'όλον του τον βίον, όπως εκ των εχκάτων τής γῆς άνασκάψη και φέρη εις φῶς πᾶν πολυτίμον κειμήλιον τής δόξης έκείνης.

Η "Έρμη. των Κυριών» συλλυπεῖται τήν επίσης αρχαιομαθὴ και αρχαιολάτρην σύζυγον αὐτου κ. Σοφίαν Σχλιεμαν ετι τῇ ένσηψάσῃ εις τον οίκόν της συμφορᾶ, και εύχεται όπως ό "Υψιστος παραμυθήσῃ τήν τεθλιμμένην καρδίαν αὐτῆς και των τέκνων της.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Έκθεσις γυναικείων άμφιεσεων έν τῷ έργοστασίῳ γυναικείων φορεμάτων τής κ. Reine Laumond.

Μέχρι τής παρελθούσης Πέμπτης τὸ επί τής όδου Αιόλου έργοστασίον γυναικείων φορεμάτων τής κ. Reine Laumond άπετέλει αληθές καλλιτεχνικόν μουσεῖον γυναικείων άμφιεσεων. Τὸ μυστήριον τής τέχνης του ένδυσεσθαι, όπερ μόνον αἱ Παρισιναι γυναῖκες κατέχουσιν εις ύψηλὴν περιωπῆν άνεδεικνυτο έν όλη αὐτου τῇ λαμπρότητι εις δεκάδα περίπου γυναικείων εσθήτων, ας ή δια Πετρούπολιν άναχωρούσα σύζυγος του πρεσβευτου τής Ρωσίας κ. Όνου κατεσκεύασεν εις τὸ έν λόγῳ έργοστάσιον.

Η δεσποινίς Reine Laumond, έντελεστάτη Παρισινή κόπτρια κερκτημένη δεινήν καλασθησιν, εξετιμήθη τόσον παρά τής κ. Όνου, ώστε ένῳ αὐτῇ μεταβαίνει εις τήν Ρωσικήν πρωτεύουσαν, τήν βριθουσαν πλουσιωτάτων του συμμοῦ έργοστασίαν, προσιμίσησεν ά παρασκευάσῃ ένταῦθα τās δια τās παρυσιασείσ και τούς χορούς τής Ρωσικής Αύλης επισήμως άμφιεσεισ αὐτῆς και των δύο θυγατέρων της.

Χάριν των άναγνωστριῶν μας σκιαγραφούμεν δι' όλίγων τινά των ώραιων τούτων εσθήτων, ών προεξήρχε πλουσία τοιαύτη εκ πρασίνου

σκοτεινῷ όλοσηρικού διηνησιμένου δι' ώραιων άργυροχρῶσων άνθων. Τὸ πρόσθιον μέρος άπετελεῖτο εκ αρχαίου λευκοῦ όλοσηρικού ύφασματος χειροποιήτου. Τὸ περιόριον λιαν εκτετραχλισμενον προς τὰ εμ- προς περιεβλλετο εκ των όπισθεν δια περιλαιμίου Μαρίας των Μεδικων Έτερον εκ κερινῷ βαρυτάτου όλοσηρικού, εφ'ού σποραδικῶς άπεικονίζοντο κύματα άργυρᾶ. Έπίσης λιαν εκτετραχλισμενον, με περιόριον Λουδοθίκιον XIV και περιχείρια á la palicane, τὸ εθνικον άλλως περιχειριον τής Ρωσικής εθιμοτυπίας. Άλλη εσθῆς εκ λευκοῦ χειροποιήτου αρχαίου όλοσηρικού μετα πλουσίου πέπλου εις αὐτοτελούς πολυτίμου Βαλεντιανῷ τριχάπτου. Δια τήν πρεσβυτέραν των δεσποινίδων Όνου, μακρὰ εσθῆς εκ όλοσηρικού χρώματος κοραλίου, μεγαλοπρεπεστάτη με περιόριον αληθές κομψοτεχνημα περιβαλλόμενον ύπερ χιονοθεις εξαρτήματος πλήρους άπανθίσματος κοραλλοειδούς χρώματος. Έτερον τής αὐτῆς ρόδιον ώχρόν, άνάμιχτον μετ' ώχροῦ πολυποιήτου, με περιλαιμίου Μαρίας των Μεδικων και με εξάρτημα εκ χυνοῦ κορδονίου χρυσοῦ. Έτερον χρωματός συντετριμμενον χαμοκεράσου, μετά ζωηρᾶς άκτινοβολούσης εκ πελε κητῶν χανδρῶν πάσης αποχρωσεως τής χροιάς ταύτης, κομψόν, χρυριον, πλουσιον και έν ταῦτῳ απεριττον. Ός κορωνίς δέ και επισφραγίσις του θαυμασίου τούτου συμπλέγματος ελαφρὰ λευκὴ εκ μεταξί- νης μουσαλίνης εσθῆς τής νεωτέρας δεσποινίδος Όνου. Η εσθῆς αὐτῇ ήν διηνησιμενη δι' ανθυλλίων λεπτοφωῶν χρώματος ρεζεδα, έφερε δέ ως μόνον στολισμα τὸ ώραιον ένθικὸν αρχαιστατον ήμῶν τριχάπτου με πιμπιλα εκ των αὐτων χρωμάτων και παριστων τὰ αὐτὰ άνθυλλια, αΐτινα και επί του φορεματος ήσαν διηνησιμένα. Ένομιζέ τις ότι έν νεφέσ άραιωθεν και στολισθεν φιλαρέσκως δι' άνθῶν άπετέλει τὸ φόρεμα έκείνο, με τὸ οπιῶν ή δεσποινίς Όνου θά εκληφθῇ βεβαίως ως νυμφη, τίς οἶδε, ποίας μυθευόμενης λίμνης.

Η δεσποινίς Reine Laumond, ή διευθυντρια του έν λόγω εργοστασιου, έτυχε των θερμάτων συγχαρητηριων των πολυλήθῳν πελατιδων της, αΐτινες εδράβησαν τής ευκαιρίας ταύτης, όπως εκλέξωσι τὰ ωραιότατα των σχεδιων τούτων δια τās εσθήτας, ας παρασκευάζουσι δια τον προσεχῆ χρόνον.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Γυνή αρχιτέκτων. Η μηs Minerva Parker, γνωστοτάτη έν Φιλαδέλφεια αρχιτέκτων, εξελέγη, όπως χαράξῃ τὸ σχεδιάγραμμα του τμήματος τής βασιλίσσης Ισαβέλλας έν τῇ διεθνεί τῷ κόσμῳ πανηγύρεi έν Χικαγῳ. Η μηs Πάρερ είναι μόλις 29 ετών.

Αὐταπάργησις γυναικός. Γυνή εξόγου άναπτύξεως και μεγαλοφυίας, σύζυγος ένος των διαπρεπιστερων Βουλγάρων, των άνατραφέντων έν Ρωσία, του συνταγματάρχου Βενθέρωφ, όστις ήτο τὸ κυριος πρωταγωνιστησιν προσωπον έν τῷ ύπερ άνεξαρτησίας τής Βουλγαρίας αγῶνι, ως και έν τῇ εξῆστει του ήγεμόνος Άλεξάνδρου, ήτοκτονήσε. Προσδιηθείσα πρό διετίας υπό φρικίδους και όδυνηρᾶς άνάτομο νόσου και βλέπουσα τον σύζυγον της, έν τόσον

διαπύρως ήγάπα. να μη άπομακρύνεται ούτε επί στιγμῆν απ' αὐτῆς, θεωρούσα δὲ εαυτήν εις τὸ εξῆς πρόσκομμα εις τὸ στάδιον τοιούτου μεγαληθηδούλου άνδρός, έθηκε τέλος εις τήν ζωή της. Άσῆς δὲ προς αὐτον επιστολήν, έν ή τῷ γραφει: "Απλευθερώσας τήν Βουλγαρίαν από ένα άρπαγα. Σε άπαίτατω και εγω βάρους, όπερ ήδύνατο να σε έμποδίση να φανῆς και παλιν χρῆσιμος εις τήν πατριδα. Συγχωρησον με δια τήν λύπην, ήν ό θάνατός μου θα σοι προξενήσῃ"

Διάθεσις τής περιουσίας διασῆμου ήθοποιου. Η γνωστὴ άνά τον κόσμον όλον ύψιφωνος ήθοποιος του μελοδραματος τής Βιέννης κ. Βέτ άπεσῶσθη όριστικῶς τής σκηνης. Διέθεσε δὲ 100,000 φιορίνια, ών οί τόκοι να χρησιμευσωσιν εις υποτροφίαν πέντε γυναικῶν, φοιτητριῶν τής Ιατρικῆς εις έν των Πανεπιστημίων τής Βιέννης ή τής Γραζ.

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ ΑΚΡΙΒΟΠΟΥΛΟΥ

Άπειροπληθείσ σπεύδουσ αι παλάτιδες του αρχαιοτάτου τούτου ζαχαροπλαστειου να προμηθευθωσιν έν αὐτῳ, τὰ διπυρα τεῦδο δια τās εσπεριδας, ώραιας πάστας, γευστικὰ σιρόπια και λικόρια, και όλα τὰ εξαισια πράγματα, αΐτινα πολυτέλης πείρα και τέχνη εξησφάλισαν εις τὸ καλὸν τουτο ζαχαροπλαστειον.

Τας βασιλοπτητάς σας, τὰ τσουρέκια σας και όλα τὰ εἶδη των ήμερων τουτων προμηθευσεθε έν τῷ μεγάλῳ Ζαχαροπλαστείῳ Άκριβοπουλου.

ΔΩΡΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ

Παραληθεῖσαι παρά πολλων συνδρομητριῶν μας να υποδείξωμεν αὐταις τίνα τὰ κατάλληλα δῶρα δια τὸ νέον έτος, γνωρίζομεν αὐταις, ότι να έν δωρον εἶη αξίαν, ανάγκη να συνδυάζη έν αὐτῷ όχι τόσον τὸ πλουσιον και βαρῦ, όσον τὸ καλλιτεχνικόν και καλαισθητον.

Καλόν είναι, όπως έν τοῖς προσηρομένοις ύπάρχη και χειροτεχνική έργασια τής δωρητριας, συλλογῆν δὲ πλουσιαν, ωραιαν και ιδιόθους αλιως καλλιτεχνίας αντικειμένων, αΐτινα συμπληρῶνται δια χειροτεχνημάτων, εύρίσκει τις εις τὸ επί τής όδου Έρμου ωραιον και πολυτελές καλλιτεχνικόν μουσεῖον των κ. κ. Μαραγκοῦ και Καζῆ.

Όπουδήποτε και άν ριψῆ τις τὸ βλέμμα έν τῷ καταστήματι τούτῳ συναντᾶ θησαυρούς αληθεις πρωτοτύπου καλλιτεχνίας, αντικείμενα ωραία και χρησιμότατα, ών αι τιμαί είναι έντελῶς κατώτεροι παντός συναγωνισμοῦ. Τὸ συνιστώμεν θερμῶς εις τās άναγωνιστριας μας. Όσαι επισκεφθῶσι τὸ κατάστημα τουτο δὲν εἰρωσιν άνάγκην των συμβουλῶν μας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Θ. Μ. Αθήνας. Εἶδος χρῆσιμον, εάν δὲν εύπορῇ. Καλλιτεχνικόν αντικείμενον, ή ωραιον χρυσοδεδεμένον βυλίον, ή συνδρομῆ εις κατάλληλον περιουτικόν, εάν ήται εύπορος. Πάντοις προσηροτέτι, όπερ εύρετε ότι θα εύχαιριστήσῃ. Δια γέροντα ωραιαν ταμβακοθήκην, ή σκούφον, ή παντοφύλας. Δια σύζυγον ωραιαν αλυσιν εκ τριχῶν κεφαλῆς χρυσοδεδεμένη, ή χαρτοφυλά-

λὸς ήτο τόσον κόμης, όσον ό Σωσθένης Μαλλιώ λόρδος. Ηνωήσε μά λιστα εκ τής ώχρότητος του κόμητος, ότι τὸ επισκεπτήριον του Μαλλιω περιεῖχεν απειλήν τινα και ότε αὐτος ήγέρθη, ακολουθούμενος δὲ ύπό του ψευδοάγγλου εζήληθεν, ό Ταβιρῶ τους ήκολούθησε μετά πολλῆς προφυλάξεως.

Ο κόμης εζήγαγεν εκ του θυλακίου του τήν σιαγορθήκην του, ήτις συμπαρέσυρε και τὸ επισκεπτήριον του "Αγγλου, τὸ όπιον έπσεσε κατά γῆς, χωρις οὐδὲλως να έννοηθῇ παρά τὸ αθῦμος ήδη άπευθυνομένη προς τον Μαλλιώ κυριου του.

Ο Ταβιρῶ, όστις ειδα πίπτοντα κατά γῆς τον λευκόν έκείνον χαρτην, έτρεψεν, ήρπασεν αὐτον και μετ' εκπλήξεως ανέγνω τās γραμμάς έκείνας. Χωρις δὲ να γάση καιρόν, εδραμεν εις συνάντησιν του φίλου του, προς όν εζήθηκε λεπτομερῶς πάσας τās άνακαλύψεις του.

— "Αγμεν εις συνάντησιν των, ειπεν ό Κρεπίνος, ένθυσιασμένος εκ τής εργασίας του συντρόφου του. Εἶσαι θαυμάσιος άνθρωπος και θα σε χρυσώσω από κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, εάν εύρω τον πῖλον του Ροβέρτου Γέβρ φθάνει να φορῇ τον ἴδιον ό "Αγγλος σου.

— Στοιχηματιζῶ, τι θέλετε, απήνητησεν ό Ταβιρῶ.

Και ένῳ αντήλλασον τās λέξεις ταύτας, ειδον μακρόθεν διερχομένους τήν στοάν των λουτήρων τον "Αγγλον και τον Ιταλόν, οἱτιφες εφαινον άποφεύγοντες πάσαν μετά ξένων συνάντησιν.

Οί δύο σύντροφοι εκρύφθησαν έντος του πρώτου πρό αὐτων άνοικτου λουτήρος, μετ' όλίγας στιγμάς ήκουσαν τὰ βήματα και τήν άγγελικήν προφοράν του λόρδου Λόβελου.

— Δέν νομιζετε, ελεγεν αὐτῷ ό Μαρίνης, ότι εδῶ, κατά τῆν ὡραν ταύτην, οὐδείς μάς άκούει και ότι δυνάμεθα να εζήγηθῶμεν δι' όλίγωσ;

Ο κόμης Μαρίνης, πεισθείς, ότι οὐδείς ήδύνατο να τον άκούσῃ τοιαύτην ὡραν και εις αὐτῇν τήν θέσιν, άπετάθη προς τον ψευδοάγγλον με ύφος συμβιβαστικόν μόν, άλλα προδίδον, ότι επείγεται να τελειώσῃ.

— "Ακουσον, τῷ ειπε, προς τί τὰ γῆς και ή φανάκη. Εἶσαι ό Σωσθένης Μαλλιώ και έννοεῖς να λάβῃς τὸ μεριδίον σου, τὸ όπιον όμολογῶ, ότι δὲν εσκόπουν να σοι άποδώσω. Όπωσδήποτε σήμεραν έννοῶ, ότι οί λογαριασμοί μας μένουσιν εκκρεμεῖς και ότι όφείλω να

ΓΑΜΟΣ ΕΝ ΦΥΛΑΚΗ

Έφερε κοκκινήν γενειάδα και κόμην όμοιόχρουν, μεγάλας διόπτρας, στολήν εκ λευκής λεπτής φλανέλας, επανωφόριον εκ κρεμοχρόου ύφασματος, μέγα άλεξήλιον ύπό μάλης κατά τον στερεότυπον των "Αγγλων συμφων και τον περιόριον φαινόν πῖλον επί κεφαλῆς. Καθ' ήν στιγμῆν εισήλθεν ό Ταβιρῶ εις τήν λέσχην του Μεγάλου Ξενοδοχείου, έν ώ ό Μαλλιώ ειχε μεγαλοπρεπῶς καταλύσει, οὕτως ἴστατο πρό τραπέζης πρασινης, περι ήν μετά πείσματος διεζήγητο φοβερός άγων βακκαρᾶ. Ίδιως οί κυριώτατοι έν τῷ αγῶνι έκείνω ανταγωνισται ήσαν Ρώσος τις πρίγκηψ και Ιταλός κόμης, όν πάντες άπεκάλουν κόμητα Μαρίνην.

Ότου ειχε τὸ ταμείον, εχανε δι' επανειλημμένως σπουδαιότατα ποσά. Ο "Αγγλος διεικιδυνουσεν επίσης λουδοβικειά τινα, τὰ όποια εχασεν. Έφάνη εξερεθισθείς εκ τούτου και μετά προφορᾶς "Αγγλικῆς ήρωώτησε τον κόμητα, εάν παιζῇ τὸ ταμείον του.

— Να! απήνητησεν ό Ιταλός κόμης.

Ο "Αγγλος εχασε και πάλιν.

Εξαγγών τότε εκ του θυλακίου του χάρτην και γραφίδα, εσημείωσεν όπισθεν του επισκεπτηριου τās εξῆς: "Ο κόμης Μαρίνης παρακαλείται να πληρωθῇ τὸ χρέος του λόρδου Λόβελου εκ των εκατῶν εἰκοσι χιλ. φρ., αΐτινα εκλεψεν έν Βάδεν παρά του Σωσθένου Μαλλιώ". Τὸ επισκεπτήριον τουτο ετεινεν άφελῶς προς τον Ιταλόν κόμητα.

Εκείνος, αναγνῶνς αὐτό, ώχρίασεν. Έφάνη δεχθείς τὸ επισκεπτήριον έκείνο άντι νομίου συναλλαγματικῆς και εζήκολούθησε ταίζων επί μικρόν ετι.

Ο Ταβιρῶ παρηκολούθησε δια του βλέμματος τās κινήσεις του τε "Αγγλου και του Ιταλοῦ, εσχμάτισε δὲ τήν πεποιθήσιν, ότι ό Ιτα-

κιον, η δωδεκάδα καλών ρινομάχτρων με το αρχικόν στοιχείον του όνομάτος του χειροποιήσαντος παρ' όμων έπεξεργασμένον, η βάντικειμένον τι ποικιλτικής διά το γραφεϊόν του. Τα άνωθι είναι ώραιότατον δώρον. Άνωθι μάλιστα έλεγκτα και σπάνια, ώραιος σπάνιος θάμνος δι' αΐθουσαν είναι δώρον ήγεμονικόν, το όποιον όμως δεν έννοει ό καθείς; και δεν εύχαριστεί πάντας. Είναι δώρον κατ' έξοχην δια κυρίας και δεσποινίδας προσωρισμένον.—Καν Κ. Μ. Γαλλ. Σχολ. Νάξου. 1 δρ. αποστέλλετε έντός συστημένης έπιστολής. Μάλιστα γίνονται δεκταί μαθήτριαί εις το Έλλ. Πανεπιστήμιον, άλλ' ανάγκη να μελετήσωσιν, όπως λάβωσιν άπολυτήριον Γυμνασίου. Μεταφράσεις γίνονται δεκταί προς δημοσίευσιν, αρκεί να ήναι κατάλληλοι και σύμφωνοι με το πρόγραμμά μας.—Καν Α. Κ. Α. Άγγρίνον. Ένεγράφητε. Άποστέλλετε συνδρομήν έντός συστημένης έπιστολής.—Κον Ι. Π. Σηροχώριον. Αντίτιμον 4 ήμερολογίων έλήθη. Ημερολόγια άπεστάλησαν.—Καν Ε. Γ. Κ. Άγγρίνον. Ημερολόγια άπεστάλησαν.—Καν Θ. Μ. Κ/πολιν. Εις χορούς όλη νεωτέρα των 16 έτών εις το θέατρον, ένθα άναπτύσσεται το καλλιτεχνικόν αίσθημα, από 14 έτών, αρκεί τα παριστανόμενα να μη έγώσι τι σκανδαλώδες.—Καν Α. Α. Κ. Μελίτην. Το του Δίξονος θεωρείται καλόν. Ημερολόγιον αποστέλλεται.—Καν Σ. Ν. Γ. Πορταριάν. Έλήθησαν. Εύχαριστούμεν. Ημερολόγια αποστέλλονται.—Κον Γ. Μ. Ίωάννινα. Έλήθησαν. Θερμάς εύχαριστίας δι' εύγενείς κρίσεις. Ημερολόγιον αποστέλλεται.—Καν Εύ. Σ. Θ. Άποτανήτες βιολιοπωλείον «Ήστία», διότι άγνοούμεν που πωλείται το βιβλίον τουτο.—Καν Βισβάρδην Ζάκυνθον. Δρ. 12 άπαξ, 17 δις, 20 τρίς.—Κον Μ. Μ. Μιτυλήνην. Έλήθησαν φρ. χρ. 9. Διά των 8 πληρώνεται η καθυστερουμένη συνδρομή του 1889. Εύαρεστηθήτε άποστείλαι και την του 1890. Ημερολόγιον αποστέλλεται.—Καν Εύ. Ρ. Νέον Καρλοβάσιον. Πληρώνετε εύαρεστούμένη αντίτιμον αύτός άναποκριτήρια μας. Καθυστερήσαντα αποστέλλονται.—Κον Μ. Σ. Σ. Δαρδανέλλια. Αντίτιμον προσκοθέντων τόμων προπληρώνεται.—Κον Η. Ι. Σ. Γαργαλιάνους. Χρυσόδετα έκατος τόμος δρ. 10. Άδετα δρ. 5.—Καν Φ. Γ. Ζ. Νικολάιερ. Έλήθη αντίτιμον. Ημερολόγια άπεστάλησαν.—Καν Αί. Δ. Πειραιά. Ό, τι και άν μας στείλητε το δεχόμεθα μετ' εύγνωμοσύνης.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Πώς άρωματίζονται τα έρμάρια και αι καινούργεις ήματιοθήκαι. Κόψατε μικρούς και τρυφερούς κλάδους έλάτης, χωρίσατε αυτούς εις μικρά τεμάχια, γυμνάσατε τα έρμάριά σας και κλείσατε αυτά έρμητικώς. Μετά δύο μήνας αφαιρείτε αυτά, το έρμάριόν σας θ' άρωματίζη δια παντός πάν έσώρροχον τοποθετούμενον έν αύτῳ.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Corke. 150 δρ. βούτυρο, 150 δρ. γάλα, 150 δρ. κουραντί, 300 δρ. άλευρι, 10 αυγά, 3 φλιντζάνια του τείου ζάχαριν κοπανισμένη και 3 λεμονίων φλούδα, 1/2 χουλιάρια του γλυκού Carbonate di soude διαλελυμένον εις δύο χουλιάρια της σούπας γάλα, 3 χουλιάρια του τείου κρεμόριον. Δουλεύετε το βούτυρον με τους κρόκους των αυγών, πρόσθεσον την ζάχαριν με το ζυμένον λεμονιον, θέρμανον το γάλα, και πρόσθεσον αυτό με το κρεμόριον, ρίψε το άλευρι και κτύπησέ τα καλώς, έως ότου μαλακώση και φουσκώση,

σε πληρώσω. Άλλά έρχεσαι εις ακατάλληλον στιγμήν. Δεν έχω παρά είκοσι πέντε χιλ.φρ. και εάν πληρώσω εις τόν Ρώσσον το ποσόν τουτο δια λογαριασμόν σου, μένω άνευ όβολου.

—Και δεν παίζετε εις το ίπποδρόμιον; ήρώτησεν ό Μαλλιώ, ώσει συλλαβών νεαν τινά ιδίαν.

—Τί θέλεις να είπης;

—Ότι αύριον θα λάθης με μέρος εις το ίπποδρόμιον, ότι θα στοιχηματίστητε επί δύο ίππων και ότι θα κερδίσωμεν 150-200 χιλ. φρ.

—Έχεις λοιπόν και εδώ συντρόφους.

—Μεταξύ των όποιων καταλέγειςθαι και ύμεϊς, κύριε κόμη, προσέθηκεν ό Μαλλιώ με ύφος εϊρωνικόν.

Μετά τας λέξεις ταύτας οι δύο άχρειοί άπεμακρύνθησαν και ό Κρεπινέ άνέπνευσεν έλευθερώτερον έν τῇ κρύπτῃ του.

—Δύο επικίνδυνοι κακούργοι, είπε προς τόν σύντροφόν του. Έκλεψαν, κλέπτουν και θα κλέπτουν ένόσω ζούν. Άλλά τί να ήναι αύτός ό κόμης, ό όποιος κάμνει τόσον ώραιάς έπιχειρήσεις.

—Να σάς είπω την γνώμη μου, απήντησεν ό Ταβιρώ. Όπως υπό τόν Άγγλον λόρδον κρύπτεται ό ίπποκόμος Μαλλιώ, ούτω και υπό το δέρμα του κόμητος θα κρύπτηται σύντροφός τις του πρώτου. Άλλά τί μάς μέλλει δι' όλα αυτά. Άρκεί, ότι ήξέυρομεν που εύρίσκειται ό πολύτιμος φαίς πύλος.

II

Την ήμέραν ταύτην ή μαρκησία Ρηγίνα δε Βαλωρή ήτο ευδιάθετος. Είχε λάβη το άκόλουθον τηλεγράφημα: «Έκείνος έπιμένει εις την σιωπήν του. Η υπεράσπισις παραλύει. Ό δικηγόρος του άηλιτισμένος. Η κόρη άσθενής. Καταδίκη βεβαία».

Η χαρά της μαρκησίας ήτο μεγάλη και άπελάμβανεν αύτην έν τῷ έν Διέππῃ έξοχικῷ μεγάρῳ της, ένθα είχε μεταβῆ, ίνα διέλθῃ τούς θερινούς μήνας.

Άλλ' ό Μαρίνης, κατόπιν τῆς άπωλείας τόσου χρηματικού ποσού και τῆς μετά του Μαλλιώ συναντήσεώς του, ούδένα είχε λόγον να συμ-

κτύπησε τα λευκά των αυγών ως χιόνια και πρόσθεσον αυτά, τελευταίον την σόδαν αναλελυμένην, ως είπομεν, εις έν χουλιάρικι της σούπας γάλα. Άνάμειξον καλώς πάντα και πέμψε εις τόν φούρνον.

ΑΙ ΚΥΡΙΑΙ ΠΡΟΜΗΘΕΥΤΡΙΑΙ

πάντων των χρειωδων του μαγειρείου.

Δυσκολώτατον απέβαινε μέχρι πρό τινος ή παρά των κυριών προμηθεια και αγορά πάντων των χρειωδών έδωδύμων, ως καρέ, σαχάρεως, βουτύρου, ελαίου, όρύζης, σάπωνος, κόλας, παστών κ.τ.λ.

Τα παντοπωλεία, έν οίς πάντα ταύτα, άποικιακά και μή, πωλούνται, βρίζουσι πάντοτε άνδρών πάσης τάξεως, ιδιαίτατα δε μεθύσων του λαου, ούς έλκύει το έν τῷ παντοπωλείοις τούτοις πωλούμενον με το ποτήριον ρητιναίου.

Κατ' ανάγκην λοιπόν την αγοράν των έδωδύμων ανέλαμβανον οι κύριοι, οίτινες, όλως άναρμόδιοι εις τα της μαγειρικῆς, έγέγοντο πολλάκις πρόξενοι ζημιών, αγοράζοντες άκριβοτάτα, είδη έντελούς προστύχου ποιότητος και μη άναποκρινόμενα εις τας οικονομικας αξιώσεις καλής οικοδεσποίνης.

Εύτυχώς την έλλειψιν καταστήματος, εύπρεπώς διεσκευασμένου προς ύποδογην κυριών, ανέπληρωσεν από τινος ό παρ' ήμιν έμπορος κ. Δημήτριος Π. Μόσχος, όστις ήδρυσεν κατά Εύρωπαϊκήν όλως άπομίμησιν κατάστημα, έν ή εύρίσκει η οικοδέσποινα πάντα τα δια τροφήν χρειωδή, πλην κρέατος και γαρταρικών, προσωπικόν εύγενές και εύγνήμιως τιθέμενον εις τας διαταγας αύτης, όπερ δε σπουδαιότατον, οι φίλοι του Βάχχου έλλείπουσι, διότι οίνος δεν πωλείται έν τῷ καταστήματι τούτῳ, πλην εις ειρίας έσφραγισμένας, ως και liqueurs των καλλιτέρων Σιροποϊών καταστημάτων, ως και ζύθος.

Πάσα ή έλεκτηή της κοινωνίας ήμών μερίς προμηθεύεται τα έδωδύμα και άποικιακά της εκ του νεοσυστάτου τούτου καταστήματος, έν ή είναι βεβαία, ότι εύρίσκει πάντοτε έλεκτηής ποιότητος πράγματα, χωρίς να άπατηθῆ εις τα βάρη, ύπηρεσίαν πρόθυμον, καθαριότητα άκραν και τιμάς κατωτέρας παντός συναγωνισμού.

Ηάσα λοιπόν αι καλαι οικοδέσποιναί έφοδιάσατε τας άποθήκας και τα ύψοφυλάκιά σας εκ του καταστήματος του κ. Δημ. Π. Μόσχου, πρώην Δ. Έξαρχοπούλου, κειμένου επί τῆς όδου Βουλῆς και Κολοκοτρώνη, άπέναντι τῆς όπισθίας πλευράς τῆς Βουλῆς.

Διά τούς πάσχοντας υπό άναιμίας, αδυναμίας του στήθους, συνεχών αφιδρώσεων, σωματικῆς εξαντλήσεως.

Διά τούς αναρρωνύοντας εξ άσθενειών μακρῶν, ούδεν άλλο τονωτικόν δύναται να συγκριθῆ προς τούς παλαισιότατους οίνους τῆς έν Πάτραις οίνοποιητικῆς έταιρίας.

ΑΧΑΙΑΣ

Οἶνοι μαυροδάφνης, κοινῶν εξαιρετικῆς ποιότητος, καταλληλῶτατοι δια γευματα, έσπεριδας, χορούς και πολυτελῆ δείπνα.

Οἶνοι τραπέζης χονδρικῶς και λιανικῶς πωλοῦνται έν τῷ νεοϊδρυθέντι καταστηματι Χρ. Σακελλαροπούλου, όδου Νίκης παραπλευρώς του ξενοδοχείου τῆς Άγγλίας.

μερίζεται την χαράν της μαρκησίας. Μη ιδών δε αύτην επί τῆς πλατείας την συνήθη του περιπάτου ώραν, μετεβῆ να την επισκεφθῆ.

—Ω!! θεέ μου, ανεφώνησεν ή Ρηγίνα, εύθυσ ως αντίκρυσεν αύτόν. Τί έχετε λοιπόν, αγαπητέ μου κόμη;

—Έγω, άπεκρίθη εκείνος, ότι έπέστη ή στιγμή σοβαρῆς μεταξυ μας εξηγήσεως. Έγω, ότι έπέστη ό καιρός, καθ' όν θα παύσητε λησμονούσα το παρελθόν, όπερ μάς συνδέει. Ένθυμησθε την ύπόσχεσιν, ήν μοι έδωκατε την έσπέραν του θανάτου του Γέβρ, επί του πτωματος αυτού. Έχετε ανάγκην να εκδικηθῆτε, ν' άτιμάσητε τόν Γραμπραι! Η χείρ μου εύρέθη πρόθυμος να κατασυντρίψῃ το κρανιον του νεκρου και αντί ανθρωπου άμυνομένου, ό Γραμπραι έθεωρήθη δολοφόνος. Διά το έγκλημά μου εκείνο, μαρκησία, έτέθη εις όρος. Ότι θα συνμερίσω την τύχην μου και την αγάπην μου. Ότι θα έδέξασο το όνομά μου, έστω και εάν δεν μοι ανήκεν. Έκτοτε παρήλθον μήνες και φαίνεσαι λησμονήσασα την ύπόσχεσιν σου.

Η μαρκησία ήκουεν, άδημονούσα. Τα άνήσυχα βλέμματά της μετεφέροντο από τῆς μιᾶς προς την άλλην θύραν. Έρροδείτο, μη ανθρωπινή ύπαρξις άκούσῃ τα υπό του ανδρος εκείνου λεγόμενα. Αίφνης έγερθεϊσα και πλησιάσασα το στόμα της προς το ούς του Μαρίνη, απήντησεν:

—Ηξέυρετε πότε μόνον ή ύπόσχεσίς μου εκείνη θα πραγματοποιηθῆ; Όταν ό ανθρωπος, όστις κατέστρεψε τας έλπίδας μου, την φιλοδοξίαν μου, τα περι του μέλλοντος σχέδιά μου, αποθάνῃ. Όταν ή κεφαλή του πέσῃ επί τῆς λαμητόμου, την αύτην στιγμήν ή χείρ μου έσται ιδική σου.

—Όθ περιμεινω, είπεν ό κόμης.....

Την επαύριον ό Κρεπινέ μετά του συντρόφου του εύρίσκοντο μεταξύ των πρώτων έν τῷ ίπποδρομίῳ. Ό πρώτος ανθρωπος, όν είδον, ήτο ό ψευδοκόμης, ού τα μυστικά κατά τόσον παράδοξον τρόπον είχαν ανακαλύψει. Ό κύριος ούτος ίστατο πρό τῆς θυρίδος άμάξης, φερούσης οικόσημον, και συνωμίλει οικείως μετά τῆς έν αύτῇ μελανεμονούσης κυρίας. (άκολουθετ)